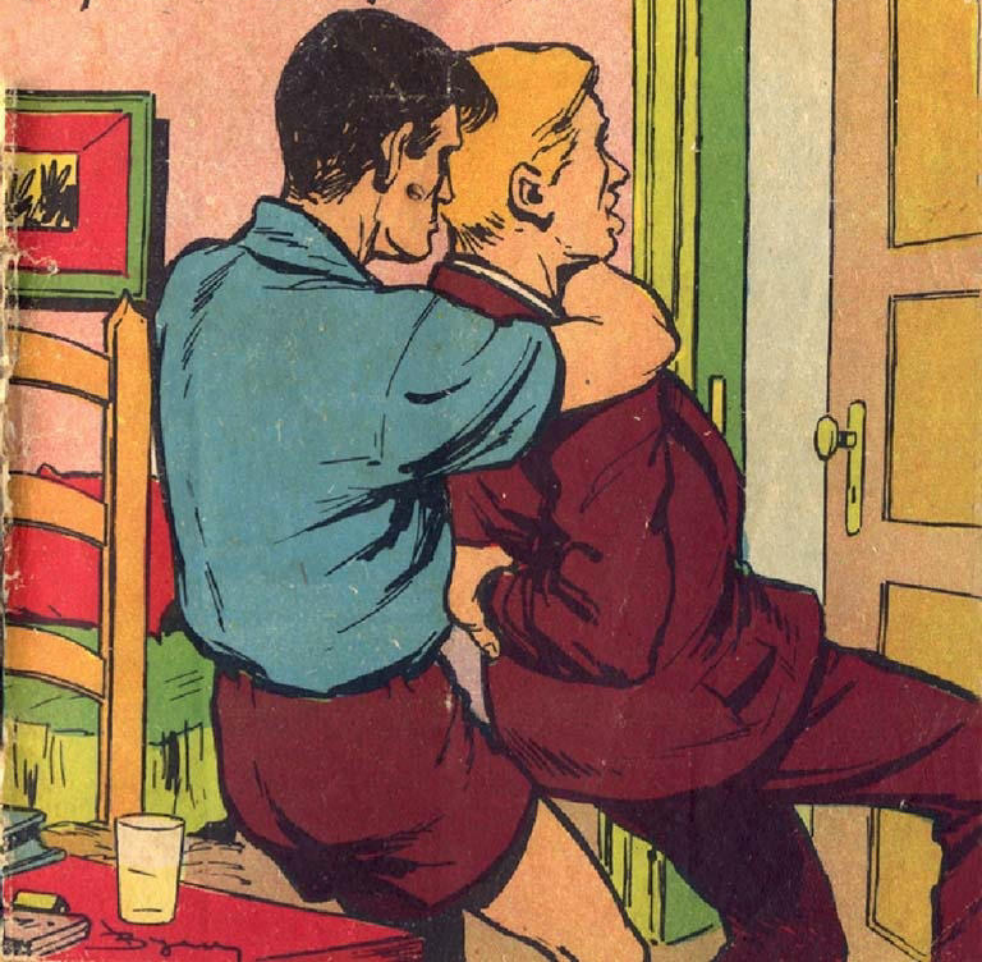

Ο ΜΗΡΟΣ

380

ΗΡΟΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΞΕΚΟΥΡΔΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΞΕΚΟΥΡΔΙΖΕΤΑΙ

Στὴν καταπακτὴ

ΑΠΟ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ἡ φωνὴ τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα λέει ξερά:

— Ακίνητοι καὶ οἱ δύο! Ὅπως βλέπετε, κρατῶ ἓνα πιστόλι καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸ χρησιμοποιήσω!

Ὁ Πράκτωρ - Ρολοῖ καὶ ὁ σύντροφός του μαρμαρώνουν. Ἐπειτα, σηκώνουν ἀργὰ τὰ χέρια. Ὁ Γιώργος λέει:

— Καλὸ ἦταν τὸ κόλπο σου νὰ κρύψῃς τὴν τσάντα μὲ τὰ πολυτίμα ἐγγραφα μέσα στὸ χιονάνθρωπο, Πράκτωρ - Ρολοῖ! Μὰ τὴν ἀνακάλυψε τὴν τσάντα καὶ τὸ κόλπο ἐστράφη ἔτσι ἐναντίον σου, γιὰτὶ ἀντικατέστησεν τὰ ἐγγραφα μὲ ἄλλα πλαστὰ καὶ

μπόρεσα νά παρακολουθήσω τὸν ἄνθρωπο πού ἔστειλες νά τὰ πάρῃ! (*)

Καὶ ὁ Γιώργος, πού γιὰ νά εἶναι πιὸ ἐλεύθερος στὶς κινήσεις του ἔχει πετάξει στὸ διάδρομο ἀπὸ τὴν πλάτη του τὸ γούνινο σακκάκι, προχωρεῖ μέσα στὸ δωμάτιο.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπλώνεται σιωπὴ. Δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνο τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου ἔξω, πού κά-νει νὰ στροβιλίζονται οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ πού πέφτει μέσα στὴ νύχτα.

Κρατώντας πάντα τὰ χέρια ὑψωμένα, ὁ Πράκτωρ - Ρολοῖ λέει μὲ φωνὴ γεμάτη λύσσα:

— Ματαίωσες ὅλα τὰ σχέδιά μου ἔδῳ, Παιδί - Φάντασμα! "Ὅλα τὰ σχέδιά μου! Σὲ κάθε βῆμα μου σὲ βρῆκα μπροστά μου καὶ ὅλες τὶς συγκρούσεις μας τὶς κερδίσες ἐσύ. Θάρθῃ ὁμως μιὰ φορὰ πού θὰ κερδίσω ἐγὼ καὶ τότε θὰ εἶμαι ἀδυσώπητος! Θὰ ἐκδικηθῶ σκληρά!

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ λέει:

— Θὰ τὸ ἔχω ὑπ' ὄψι μου! Στὸ μεταξύ, ἔχετε τὴν καλωσύνη καὶ οἱ δυὸ σας νὰ κολλήσετε τὰ μούτρα σας στὸν τοίχο καὶ νὰ στηρίζετε πάνω του τὰ χέρια σας; Γρήγορα!

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο προφέρει τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι εἶναι τόσο ἀπειλητικός, ὥστε οἱ δυὸ πράκτορες τοῦ Χί-

τλερ σπεύδουν νὰ συμμορφωθοῦν. Γυρίζουν καὶ στέκονται μὲ τὸ πρόσωπο στὸν τοίχο, ἀκουμπώντας συγχρόνως ἐπ' αὐτὸν τοῦ ὑψωμένα χέρια τους.

Τὸ Ἑλληνόπουλο προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τους. Καθὼς βαδίζει, τὸ μᾶτι του συλλαμβάνει κάτι. Βλέπει τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ Πράκτορος - Ρολοῖ νὰ ἀπλώνεται λίγο πρὸς τὰ πλάγια καὶ νὰ πιέζῃ ἕνα σημεῖο τοῦ πατώματος.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου λειτουργεῖ ἀστραπιαία. Καταλαβαίνει τί πρόκειται νὰ συμβῇ. Μὰ δὲ βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσῃ. Τὸ πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ὑποχωρεῖ ξαφνικά καὶ σχηματίζει μιὰ καταπακτὴ. Τὸ Παιδί - Φάντασμα πέφτει στὸ κενό.

Τὰ πόδια του προσγειώνονται ἀπότομα πάνω σὲ σκληρὸ ἔδαφος, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλιέται χάμω.

Πετάγεται ἀμέσως ὀρθίος, ἀρπάζοντας ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι του πού τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ φωνὴ λέει ἀπὸ πάνω:

— "Ὅπως δλέπεις, Παιδί - Φάντασμα, ἦρθε ἡ δική μου σειρά νὰ κερδίσω! Καὶ αὕτῃ τῇ φορὰ σὲ κρατῶ καλὰ στὰ χέρια μου! Καὶ σὲ διαβεβαιώνω ὅτι δὲ θὰ χάσω καθόλου τὸν καιρό μου! Θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ φύγω, γιατί δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχῃς εἰδοποιήσῃ στὸ μεταξύ τοὺς Ἀμερικανούς!

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 379, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁρα Μπέν».

Με την πλάτη στον τοίχο, ο Γιώργος κυττάζει προς το τετράγωνο άνοιγμα της καταπακτής με το πιστόλι του έτοιμο. Βλέπει να προβάλλει ένα χέρι, που κρατάει ένα πιστόλι.

Πιέζει πρώτος τη σκανδάλη και το πιστόλι του Πράκτορος - Ρολοί χτυπημένο ακριβώς πάνω στην κάννη, ξεφεύγει από τα δάχτυλά του, κάνει μια βόλτα στον αέρα και χάνεται από τα μάτια του Γιώργου, ενώ ταυτόχρονα από το λαρύγγι του Γερμανού ξεπηδάει ένα ούρλιαχτό πόνου και λύσσας.

Σχεδόν άμέσως έπειτα, ένα άλλο χέρι προβάλλει από το άνοιγμα και ένα άλλο πιστόλι αρχίζει να γαβγίζει στέλνοντας προς το δάθος του μυστικού δωματίου σφαίρες. Εύτυχώς, καμμιά από τις σφαίρες αυτές δε χτυπάει το Γιώργο. Το Έλληνόπουλο όμως κάνει κάτι ποιηρό. Αφήνει μια κραυγή πόνου και το κορμί του γλυστράει και βρίσκεται καθισμένο χάμω, με την πλάτη στον τοίχο.

— Τόν χτύπησα!, λέει θριαμβευτικά ο σύντροφος του Πράκτορος - Ρολοί. Τόν χτύπησα!

Και ο κατάσκοπος προβάλλει πάνω από το άνοιγμα για να δει καλύτερα το αποτέλεσμα των πυροβολισμών του.

— Μή!, κάνει ο Πράκτωρ-Ρολοί. Μπορεί να είναι καμμιά παγίδα...

Μά δεν προλαβαίνει να

συγκρατήσει τον σύντρόφό του. Ο Γιώργος πιέζει μια φορά τη σκανδάλη και ο άνθρωπος που είχε πάρει την τσάντα με τα έγγραφα από το χιονάνθρωπο έκσφενδονίζεται προς τα πίσω με μια μικρή σκοτεινή τρύπα ανάμεσα στα φρύδια του!

— "Ατιμο Έλληνόπουλο! γρυλλίζει ο Πράκτωρ - Ρολοί. Σκότωσες τον καλύτερο συνεργάτη μου! Θα μού το πληρώσης αυτό! Αυτή τη φορά δε θα παίξω μαζί σου! Θα σου ρίξω μια χειροβομβίδα!

Ο Γιώργος άκούει τα δήματα του Πράκτορος - Ρολοί να απομακρύνονται γοργά και το πρόσωπό του χλωμιάζει. "Αν ο αντίπαλός του ρίξει χειροβομβίδα μέσα στο κλειστό δωμάτιο, καμμιά δύναμις στον κόσμο δεν είναι ικανή να τον σώση!

Από το χάρου
τά δόντια!

ΚΥΤΤΑΖΕΙ γύρω, έλπίζοντας να βρει κανένα τρόπο σωτηρίας, μα άπελπίζεται γρήγορα. Οί τοίχοι του δωματίου είναι άπό τσιμέντο, όπως και το πά-

τωμά του, και δεν υπάρχει κα νένα άνοιγμα, καμμιά πόρτα από την όποία νά μπορή κανείς νά βγή.

Και τότε ό Γιώργος χτυπάει τό μέτωπό του, μέ τήν παλάμη του. Πώς τό ξέχασε; Πώς έγινε τόσο άφηρημένος;

Μέ ασύλληπτα γοργές κινήσεις, ξετυλίγει από τή μέση του τό λεπτό, μακρύ και πολύ γερό σκοινί, πού τόσες φορές στο παρελθόν του έχει σώσει τή ζωή. Τό ξετυλίγει και στριφογυρίζει πάνω από τό κεφάλι του τή μιά του άκρη όπου είναι στερεωμένος ένας σιδερένιος γάντζος.

Ό γάντζος τινάζεται πρός τά πάνω και τό σκοινί ξεκουλουριάζεται ξοπίσω του σαν φίδι πού επιτίθεται έναντίον τής λείας του. Ό γάντζος πηγαινει και άγκιστρώνεται στα χείλη του άνοιγματος τής καταπακτής. Ό Γιώργος άρπάζει τότε τό σκοινί και σκαρφαλώνει μέ άπίστευτη γρηγοράδα. Ένα δευτερόλεπτο άργότερα φτάνει στα χείλη του άνοιγματος και πηδάει στο πάτωμα του δωματίου μέ τό πιστόλι του στο χέρι.

Τήν ίδια στιγμή, ό Πράκτωρ—Ρολόϊ μπαίνει στο δωμάτιο κρατώντας μιά χειροβομβίδα. Στο άντίκρουσμα του

Δέχεται ένα κτύπημα στην πλάτη

Με προσοχή λιμάρει τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς

μικροῦ ἀλλὰ τρομεροῦ ἀντιπά-
λου του, σαστίζει, ἀλλὰ μόνο
γιὰ ἓνα δέκατο τοῦ δευτερο-
λέπτου. Ἐνα διαβολικὸ χαμό-
γελο σχηματίζεται στὸ πρό-
σωπό του.

—Ἄφησε τὸ πιστόλι σου
νὰ πέση, παιδί—Φάντασμα!
λέει. Ἐχω βγάλει τὴν ἀσφά-
λεια τῆς χειροβομβίδας καὶ
μπορῶ νὰ σὲ κάνω κομμάτια
ἂν δὲν ὑπακούσης.

Ὁ Γιώργος χαμογελάει μὲ
τὴ σειρά του.

—Ἄν μοῦ πετάξης τὴ χει-
ροβομβίδα, λέει, θὰ σκοτωθῇς
κι' ἐσύ! Ἄνοιξε τὸ παράθυρο
καὶ πέταξέ την στὸν κήπο, ἄλ-
λοιῶς σου...

Ὁ Πράκτωρ—Ρολοὶ δάζει
τὰ γέλια.

—Παράξενη κατάστασι !
λέει, σαρκαστικά. Δὲν μπο-
ρεῖς νὰ μὲ σκοτώσης καὶ δὲν
μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω! Ὁ-
ποῖος πειράξῃ τὸν ἄλλο θὰ
σκοτωθῇ κι' ὁ ἴδιος. Ἄν πυ-
ροβολήσης, ἡ χειροβομβίδα
θὰ πέση χάμω μαζί μου, θὰ
ἐκτραγῇ καὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ
καὶ σένα! Βρισκόμαστε δηλα-
δὴ σὲ ἀδιέξοδο! Ἐχω νὰ κά-
νω μιὰ πρότασι.

—Τί πρότασι; ρωτᾷ ὁ Γί-
ωργος.

—Θὰ μὲ ἀφήσης νὰ βγῶ
ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτὸ κι' ἔ-
πειτα ὁ καθένας μας θὰ εἰ-

και ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει!

—Σύμφωνοι! λέει ο Γιώργος.

Με τὰ μάτια του καρφωμένα στα μάτια του Γιώργου, ο Πράκτωρ—Ρολόϊ υποχωρεί προς την πόρτα, που έχει μείνει ανοιχτή, πετάγεται απότομα στο διάδρομο και την κλείνει πίσω του με όρμη.

Ο Γιώργος δεν χάνει ούτε στιγμή. Τρέχει στο παράθυρο, τὸ ανοίγει και πηδάει έξω. Πέφτει στο χιόνι, χάνει την ισορροπία του και στρώνεται χάμω. Τὴν ἴδια στιγμή, με τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ του, συλλαμβάνει τὴ σιλουέττα τοῦ Πράκτορος—Ρολόϊ, που βγαίνει όρμητικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸν βλέπει νὰ σηκώνῃ τὸ χέρι που κρατᾷ τὴ χειροβομβίδα και νὰ τὴν ἐκσφενδονίῃ πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου, ὅπου λίγες στιγμὲς πρὶν βρίσκονταν και οἱ δύο τους.

Ένας τραμακτικὸς κρότος ἀκούγεται και γλώσσες φωτιᾶς ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ τὸ ἶσο του καταρρέει με πάταγο.

Όταν ο Γιώργος σηκώνῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον του ἀντιπάλου του, δὲν τὸν βλέπει πιά. Μισὸ λεπτὸ ἀργότερα, ἐνῶ τὸ Παιδί—Φάντασμα κάνει ἀργὰ και με προφυλάξεις τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν Πράκτορα—Ρολόϊ, ἀκούγεται τὸ μουγκρητὸ μιᾶς μηχανῆς αὐτοκινήτου που ἀπομακρύνεται, ἀπὸ τὸ πίσω με-

ρος τοῦ σπιτοῦ.

Ο Γιώργος τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ και προλαβαίνει νὰ δῇ ἓνα μαῦρο αὐτοκίνητο που ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς μέσα σ' ἓνα μικρὸ ἐξοχικὸ δρόμο.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, τρία αὐτοκίνητα φτάνουν και ἄντρες πηδοῦν ἀπὸ αὐτὰ και τρέχουν πρὸς τὴν ἐπαυλὶ. Εἶναι ἡ Κατερίνα και μερικοὶ Ἀμερικανοὶ πράκτορες. Μὰ τὸ πούλὶ ἔχει πετάξῃ πιά. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὁ δαιμόνιος Γερμανὸς πρᾶκτωρ ἔχει ξεφύγει ἀνάμεσα στα δάχτυλά τους.

Ο Γιώργος ἐξηγεῖ στὴν Κατερίνα και στοὺς Ἀμερικανούς τί συνέβη και περιγράφει τὸν τρομακτικὸ κίνδυνο που διέτρεξε. Ἐπειτα, ἐγκαταλείπουν τὴν ἐπαυλὶ που ἔχει τώρα τυλιχτὴ ὀλόκληρὴ στὶς φλόγες και ξεκινοῦν γιὰ τὸ Σάντα Φέ.

Όταν φτάνουν στὸ διοικητήριο, ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τὸν καλεῖ τὸ Γιώργο στὸ γραφεῖο του και τοῦ λέει:

—Πῆρα ἓνα μήνυμα γιὰ σένα, Παιδί—Φάντασμα! Εἶναι ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο τῆς συμμαχικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν...

Και τοῦ δίνει ἓνα φάκελλο ὅπου εἶναι κλεισμένο ἓνα ραδιογράφημα στὴ συνθηματικὴ γλώσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτάρων. Ο Γιώργος ἀνοίγει τὸ φάκελλο, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ραδιογράφημα και τὸ πρὸ σωπὸ του λάμπει ἀπὸ χαρὰ.

—Ἐπὶ τέλους, λέει. Εἶναι τὸ μήνυμα που περίμενα!

Ἡ μικρὴ ἀγγελία

ΚΑΙ διαβάζει δυνατά τὸ ραδιογράφημα γιὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ διοικητής:

«Στοιχεῖα ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῇ κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Παιδιοῦ—Φάντασμα γιὰ τὸν Πράκτορα—Ρολοῖ καὶ τοὺς ἀδελφούς του. Ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ, ποὺ ὡς γνωστὸν λέγεται Φὸν Ρούστ, ἔχει—ἢ μάλλον εἶχε—δύο ἀδελφούς. Τὸν σμήναρχο Φὸν Ρούστ, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἀερομαχία τοῦ ἐναντίον συμμαχικῶν ἀεροπλάνων, καὶ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Βίλυ Φὸν Ρούστ, ποὺ πρὶν ἀπὸ ἓνα περίπου μῆνα αἰχμαλωτίστηκε ἀπὸ τοὺς Συμμάχους στὸ μέτωπο τῆς Βορείου Ἀφρικής. Αὐτὸ ἦταν μεγάλη τύχη γιὰ μᾶς, γιατί ἔτσι ἔχουμε ὄχι μόνο καθελεπτομέρεια γιὰ τὴ ζωὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πράκτορος—Ρολοῖ. Στέλνουμε μὲ ἓνα γρήγορο ἀεροπλάνο μιὰ φωτογραφία του, ἓνα βιογραφικὸ του σημείωμα, ἓνα κείμενο γραμμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι καὶ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα. Περι-

μένουμε ὁδηγίες σχετικὰ μὲ τὸ τί νὰ κάνουμε...»

—Τὸν κρατοῦμε! μουρμουρίζει ὁ Γιώργος. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν κρατοῦμε!

Κάθεται καὶ συντάσσει ἓνα ραδιογράφημα:

«Κρύψετε καλὰ κάπου τὸν Βίλυ Φὸν Ρούστ καὶ διαδοστε ὅτι ἀπέδρασε καὶ ὅτι κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ καὶ νὰ πάῃ στὴ Νέα Ὑόρκη. Φροντίστε νὰ τὸ μάθουν αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ πράκτορες ὥστε νὰ φτάσῃ ἡ εἰδησις καὶ στ' αὐτιά τοῦ Πράκτορος—Ρολοῖ. Περιμένω τὰ πράγματα ποὺ μοῦ στείλατε...».

Ὁ διοικητὴς διαβάζει τὸ ραδιογράφημα καὶ τὸ δίνει γιὰ νὰ τὸ μεταβιβάσουν. Ἐπειτα, ρωτᾷ:

—Τί ἀκριβῶς σκοπεύεις νὰ κάνῃς, Παιδί—Φάντασμα;

—Νὰ τοῦ στήσω μιὰ παγίδα! Μὲ δόλωμα τὸν ἀδελφὸ του. Δηλαδή, ἐμένα!

—Δὲν καταλαβαίνω! κάνει ὁ διοικητὴς σαστισμένος. Τὸν ἀδελφὸ του ἢ ἐσένα;

—Ἐμένα... Δηλαδή, τὸν ἀδελφὸ τοῦ!

Καὶ φεύγει, ἀφήνοντας τὸν διοικητὴ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ του γεμάτα ἀπορία. Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, τὰ πέντε παιδιὰ ταξιδεύουν γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη μ' ἓνα στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο... * * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλες οἱ μεγάλες ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης δημοσιεύουν τὴν ἀκόλουθον μικρὴ ἀγγελία:

«Ζητείται πράκτωρ ρολογιών πεπειραμένος. Τηλεφωνήσατε κύριον Βίλλυ, αριθμός ΜΧ — 124325».

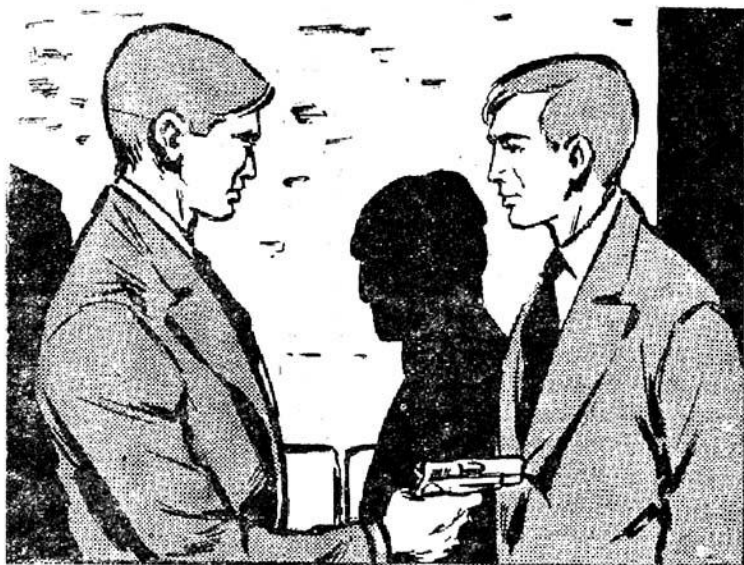
Ο αριθμός ΜΧ — 124325 είναι ο αριθμός ενός ξενοδοχείου, κοντά στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, που έχει το όνομα «Μεθυσμένος Γλάρος». Μέσα σ' ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου αυτού, βρίσκεται ένας νεαρός άντρας, που τα χαρακτηριστικά του μοιάζουν πολύ με τα χαρακτηριστικά του Πράκτορος—Ρολόϊ. Αν ο Γερμανός κατάσκοπος τον έβλεπε, θα αναγνώριζε σ' αυτόν τον αδελφό του Βίλλυ Φόν Ρούστ, που δραπέτευσε από

τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως των Συμμάχων και κατέφυγε στη Νέα Υόρκη.

Στην πραγματικότητα όμως ο Βίλλυ Φόν Ρούστ είναι ακόμη κλεισμένος σ' μιὰ φυλακή της Αιγύπτου, σ' πλήρη απομόνωση. Εκείνος που παρουσιάζεται ως Βίλλυ Φόν Ρούστ στο ξενοδοχείο «Μεθυσμένος Γλάρος» δεν είναι άλλος από το Παιδί Φάντασμα, το θρυλικό και τολμηρό Έλληνόπουλο. Ο Γιώργος έχει δώσει την αγγελία εκείνη στις εφημερίδες, με την ελπίδα ότι θα έπεφτε στην αντίληψη του Πράκτορος - Ρολόϊ κάνοντάς τον νατσιμπήση το

Ο Πράκτωρ - Ρολόϊ πλησιάζει τὸν Γιώργο

Δέν μπόρεσες νά μέ γελάσης λέει στο Γιώργο

δόλωμα. "Έχει πάρει στο με-
ταξύ τὰ χαρτιά πού τού ἔσκει-
λαν οἱ συμμαχικές ὑπηρεσίες
πληροφοριῶν καί τὰ ἔχει με-
λετήσει μέ προσοχή. Ξέρει
τόσο πολλὰ ἀπό τή ζωῇ καί
τίς συνήθειες τοῦ Βίλλυ Φόν
Ρούστ, ὥστε ἔχει τήν ἐντύπω-
σι ὅτι εἶναι ὁ δεῦτερος ἐαυ-
τός του. Χάρις ἐξάλλου στή
φωτογραφία καί στή λεπτομε-
ρῇ περιγραφῇ τῶν χαρακτηρι-
στικῶν πού τού ἔστειλαν, τὸ
Ἑλληνόπουλο κατάφερε νά δώ-
σῃ στο πρόσωπό του τήν ἐμ-
φάνισι τοῦ ἀδελφάου τοῦ Πρά-
κτορος—Ρολοῖ.

Τὸ σχέδιό του εἶναι ἀπλό.
"Ἄν ὁ Πράκτωρ — Ρολοῖ ἁ-

παντήσει στήν ἀγγελία του,
θὰ κλείσῃ ἕνα ραντεβού μαζί
του καί θὰ φροντίσῃ νά τὸν
παγιδεύσῃ μέ τήν βοήθεια Ἰα-
μερικανῶν πρακτόρων καί τῶν
φίλων του. "Ὅσο πονηρός κι'
ἂν εἶναι ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ,
δὲ θὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι
δέν θὰ ἔχῃ μπροστά του τὸν
ἀδελφό του, ἀλλὰ κάποιον ἄλ-
λο, μεταμφιεσμένο. Οἱ διαφο-
ρές, πού ὅπωςοδήποτε θὰ ὑπάρ-
χουν στήν ἐμφάνισι τοῦ Γιώρ-
γου, θὰ θεωρηθοῦν στήν ἀρχὴ
ἀπὸ τὸν Πράκτορα—Ρολοῖ ὅτι
προέρχονται ἀπὸ τίς κακουχί-
ες τῆς αἰχμαλωσίας του. Ἐ-
τσι, ὁ Γιώργος καί οἱ ἄλλοι
πού θὰ τὸν συνοδεύουν θὰ

δρουν τὸν καιρὸ νὰ δράσουν αἰφνιδιαστικά.

Εἶναι προχωρημένο τὸ ἀπόγευμα, ὅταν τὸ τηλέφωνο τοῦ δωματίου του κουδουνίζει. Σηκώνει τὸ ἀκουστικό.

—Κύριε Βίλλυ, λέει ἡ τηλεφωνήτρια τοῦ ξενοδοχείου. Σὰς ζητοῦν στὸ τηλέφωνο. Πάρτε γραμμή...

—Εμπρός! λέει ὁ Γιώργος δίνοντας στὴ φωνή του κάποιο τόνο ξενικῆς προφορᾶς. Ἐδῶ Βίλλυ. Ποιὸς τηλεφωνεῖ, παρακαλῶ;

—Σὰς τηλεφωνῶ γιὰ τὴν ἀγγελία ἐκείνη πού δημοσιεύσατε σήμερα, ἀπαντᾷ μιά φωνή.

Εἶναι ἡ φωνή τοῦ Πράκτορος—Ρολοῖ! Ἄρα, ὁ Γερμανὸς ἀρχικατάσκοπος θρίσκεται κίβλας στὴ Νέα Ὑόρκη! Ὅλα ἔχουν βαδίσει ὅπως ἀκριβῶς τὰ πρόβλεψε ὁ Γιώργος.

—Εἴστε ἀρκετὰ πεπειραμένος ὡς πρᾶκτωρ ρολογιῶν; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Ἐχω μεγάλη πεῖρα, ἀπαντᾷ ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ. Μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ με δοκιμάσετε. Θὰ θέλατε νὰ συναντηθούμε;

—Εὐχαρίστως. Σὲ μισὴ ὥρα, θὰ εἶμαι στὴ διασταύρωσι τῆς 10ης καὶ τῆς 21ης ὁδοῦ, στὴν ἀνατολικὴ γωνία τοῦ σταυροδρομίου. Συμφωνοί;

—Σύμφωνοι! Καλὴ ἀντάμωση, κύριε Βίλλυ!

—Καλὴ ἀντάμωση!

Ὁ Γιώργος κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ σηκώνει πάλι τὸ ἀ-

κουστικό! Παίρνει πρῶτα τὸν ἀριθμὸ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας καὶ δίνει ὁδηγίες. Ἐπειτα, παίρνει τὸ τηλέφωνο τῶν φίλων του καὶ τοὺς ἐξηγεῖ τὴ πρόκειται νὰ γίνη καὶ τὶ πρέπει νὰ κάνουν.

Τέλος, τρίβει τὰ χέρια του μὲ ἱκανοποίησι. Ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά..

Τὸ Ζουζοῦνι δρᾷ

Σ Ε Μ Ι Σ Η ὥρα ἔχει σουρουπώσει. Ὅταν ὁ Γιώργος, μεταμφιεσμένος πάντα σὲ Βίλλυ φτάνει στὴ γωνία τῶν ὁδῶν 10 καὶ 21, ἡ κίνησις τῶν διαβατῶν δὲν εἶναι ἀκόμη μεγάλη. Δὲν ἔχουν ἀκόμη σκολάσει τὰ μαγαζιά καὶ τὰ γραφεῖα καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη ξεχυθῇ στοὺς δρόμους τὸ πλῆθος τῶν ἐργαζομένων.

Ἔτσι, εἶναι εὐκόλο νὰ τὸν διακρίνῃ κανεὶς καὶ ἐπίσης εὐκόλο νὰ διακρίνῃ αὐτὸς τὸν ἀνθρωπο πού πρόκειται νὰ συναντήσῃ.

Ξαφνικά, μισὸ ἀκριβῶς λεπτό μετὰ τὴν ἀκριβῆ ὥρα τοῦ ραντεβού, ἕνα μικρὸ μαῦρο αὐτοκίνητο γλυστράει κοντὰ στὸ

πεζοδρόμιο και φρενάρει, σὲ απόστασι δύο μόνο μέτρων ἀπὸ τὸ Γιώργο. Ἕνας ἄντρας πηδάει ἔξω. Ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει τὸν Πράκτωρα — Ρολοῖ. Ὁ ἀρχικατάσκοπος τοῦ Χίτλερ ἔχει ἔρθει νὰ πέσῃ στὴν παγίδα, σὰν ἀρχάριος! Μά... ἔχει πραγματικὰ πέσει στὴν παγίδα; Ἡ μήπως...

Ἡ ἀνήσυχη σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ δὲν εἶναι εὐκολος ἀντίπαλος. Καὶ ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἦρθε στὸ ραντεβού κάνει ψύλλους νὰ μπαίνουν στ' αὐτία του!

Μὲ δυὸ μεγάλα βήματα, ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ βρίσκεται κοντὰ του καὶ τὰ διαπεραστικά μάτια του ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο τοῦ Γιώργου.

—Βίλλυ!, λέει. Πῶς..

Ἐφινικά, σωπαίνει καὶ τὸ χέρι του κινεῖται μὲ τὴ γρηγοράδα κόμπρας ποὺ ἐπιτίθεται. Χώνεται στὴν τσέπη του, ξαναβγαίνει κρατώντας ἓνα μεγάλο πιστόλι καὶ τὸ μουςοῦδι τοῦ ὅπλου του καρφώνεται στὸ στομάχι τοῦ Γιώργου.

Μὲ φωνὴ γεμάτη θρίαμβο καὶ λύσσα λέει:

—Δὲ μὲ ξεγέλασες οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, Παιδί — Φάντασμα! Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας στιγμή ποὺ διάβασα τὴν ἀγγελία σου, κατάλαβα ὅτι ἦταν μιὰ παγίδα! Ἐκανες, βλέπεις, ἓνα μικρὸ λάθος. Ὁ Βίλλυ, κι' ἂν ἀκόμη εἶχε δραπετεύσει, πράγμα γιὰ τὸ ὁ-

ποῖο ἀμφιδόλω, δὲ θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ γνωρίζῃ ὅτι δρίσκομαι σὲ ἀποστολὴ στὴν Ἀμερικὴ! Αὐτὸ τὸ ξέρουν μόνο μερικοὶ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς γερμανικῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας! Θὰ μοῦ πῆς, γιατί ἦρθα τότε ἐδῶ! Μά.. γιὰ νὰ σὲ συλλάβω! Τώρα ποῦ ἔχω τὸ πιστόλι μου καρφωμένο στὸ στομάχι σου, οἱ φίλοι σου δὲ θὰ τολμήσουν νὰ κινηθοῦν! Κύταξε γύρω καί, ἂν τοὺς βλέπης νὰ κινούνται πρὸς τὸ μέρος μας, δόσε τους διαταγὲς νὰ ἀποσυρθοῦν! Διαφορετικά...

...Ὁ Γιώργος, μὲ τὸ πρόσωπό του νεκρικὰ χλωμό, ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω. Πραγματικά, οἱ φίλοι του καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ πράκτορες πλησιάζουν σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τους ἀνάμεσα στοὺς ἀραιοὺς διαβάτες.

Σηκώνει τὸ ἓνα χέρι του καὶ φωνάζει:

—Παιδιά! Δὲ γίνεται τίποτε! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνω μιὰ δόλτα μὲ τὸν κύριο αὐτό, ὅπως βλέπετε!

Οἱ ἄλλοι, καταλαβαίνουν, καὶ σταματοῦν, ἐνῶ ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ σπρώχνει τὸ Γιώργο στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, κάθετα δίπλα του καὶ λέει στὸ σωφὲρ:

—Δρόμο! Καὶ πρόσεξε μὴ μᾶς πάρῃ κανεὶς ἀπὸ πίσω!

Ταυτόχρονα, μὲ ἐπιδέξιες κινήσεις, ἔχοντας πάντα καρφωμένο τὸ πιστόλι του στὸ στομάχι τοῦ Ἑλληνόπουλου, ὁ Γερμανὸς ἀφοπλίζει τὸ Παιδί—Φάντασμα!

—Περίφημα !, μουρμουρίζει με ικανοποίησι ὁ Φὸν Ρούστ χωρὶς νὰ τραθήξῃ τὸ πιστόλι του. Θὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ ταξιδάκι οἱ δυό μας ! Ἕνα ταξιδάκι πού, γιὰ σένα, θὰ ἔχῃ ἕνα μόνα τέλος : ἀναχώρησι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον !

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ καθρεφτάκι τοῦ ὁδηγοῦ καὶ λέει :

—Προσπαθοῦν νὰ μᾶς πάρακολουθήσουν ! Χά, χά, χά, ! Δόσε τους νὰ καταλάβουν Χάινς !

Τὸ αὐτοκίνητο αὐξάνει ταχύτητα καὶ πηδάει πρὸς τὰ ἔμ πρὸς σὰν ἄλογο πού ἀφηνιάζει ξαφνικά. Παίρνει μιὰ στροφὴ στουὺς δύο μόνο τροχοὺς του, διασχίζει μιὰ λεωφόρο με ἀσυλλήπτη ταχύτητα, παίρνει μιὰ ἄλλη στροφὴ, χωρὶς νὰ κόψῃ καθόλου τὴν ταχύτητά του, περνάει μιὰ πλατεία, χώνεται σ' ἕνα στενὸ δρομάκι καὶ φρενάρει ἐκεῖ.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά, χωρὶς οἱ διώκτες τους νὰ δώσουν κανένα σημάδι ζωῆς. Τότε, καθισχυασμένος, ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ λέει :

—Ἐμπρὸς, Χάινς ! Παραδέχομαι ὅτι εἶσαι ὁ καλύτερος σωφὲρ τοῦ κόσμου ! Δρόμο γιὰ τὸ σπίτι !

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει πάλι. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, σταματᾷ ἐπὶν ἐξώπορτα ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δυτικὲς συνοικίαις τῆς Νέας Ὑόρκης.

..Ἐχεῖ σκοτεινιάσει στὸ μετὰξὺ ἐντελῶς κι' ἔτσι οἱ λιγοστοὶ διαβάτες δὲ βλέπουν τὸ πιστόλι τοῦ Πράκτορος—

Ρολοῖ καθὼς αὐτὸς σπρώχνει τὸ Γιῶργο μέσα στὸ σπίτι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν σωφὲρ. Μὰ καὶ ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ καὶ ὁ βοηθὸς του δὲν βλέπουν κατ' ἄλλο. Δὲν ἀντιλαμβάνονται μιὰ μικρὴ σιλουέττα πού πηδάει ἀπὸ τὴν πίσω σκάρα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ γλυστράει ξοπίσω του μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶναι τὸ Ζουζούνι ! Τὸ μικροσκοπικὸ Ἑλληνόπουλο ! Τὸ Ζουζούνι, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Γιῶργος βρισκόταν σὲ κίνδυνον, ἀποφάσισε νὰ τὰ παύσῃ ὅλα γιὰ ὅλα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ φίλον του καὶ ἀρχηγό του ἐντελῶς ἀπροστάτευτο στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του. Καί, ἀπαρατήρητος, ἔφτασε ὡς τὴν πίσω σκάρα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ κάθησε ἐκεῖ.

Τώρα, τὸ Ζουζούνι πλησιάζει τὴν κλειστὴ ἐξώπορτα, καί, ἀπὸ τὰ κάγκελά της, παρακολουθεῖ τοὺς τρεῖς ἄντρες νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ σπίτι. Τοὺς βλέπει νὰ φτάνουν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἀκούει τὸν Πράκτορα—Ρολοῖ νὰ λέη :

—Χάινς, μέινε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Καὶ τὰ μάτια σου δεκατέσσερα !

—Ἐντάξει, Πράκτωρ—Ρολοῖ, ἀπαντᾷ ὁ Χάινς.

Ἡ πόρτα κλείνει καταπινοντας τὸν Πράκτορα—Ρολοῖ καὶ τὸ Γιῶργο. Ὁ Χάινς κάθεται στὰ σκαλοπάτια καὶ ἀνάβει ἕνα τσιγάρο.

Τὸ Ζουζούνι κινεῖται γοργά. Βγάζει τὸ φυσικόλαμό του, παίρνει ἕνα ἀπὸ τὰ μι-

κροσκοπικά βέλη του και θυθίζει την άκρη του μέσα στο ύγρο που περιέχει ένα μπουκαλάκι, που έχει μέσα στην τσέπη του. Το μπουκαλάκι αυτό είναι ένα νέο απόκτημα του παραξενου όπλισμού του παιδιού. Περιέχει ναρκωτικό, που είναι αρκετά ισχυρό ώστε με μια μόνο σταγόνα του να θυθισή αμέσως για πολλές ώρες στον ύπνο έναν άνθρωπο.

Θυθίζει τη μύτη του βέλους στο ύγρο, βάζει το βέλος στο φυσοκάλωμο, σημαδεύει με προσοχή και φυσάει με δύναμη.

Το βέλος σκίζει τον αέρα της νύχτας. "Ένα υπόκωφο δογγητό ακούγεται κι' έπειτα ήσυχια. 'Ο Χάνς γέρνει, ξαπλώνει πάνω στο έξωτερικό κεφαλόσκαλο της εισόδου και μένει ασάλευτος!

Το Ζουζούνι
ξανδρά

ΣΤΟ μεταξύ, ο Πράκτωρ — Ρολόϊ σπρώχνει το Γιώργο με το πιστόλι του, στην πλάτη, μέσα στο σπίτι. Διασχίζουν ένα χώλ, περνούν ένα διάδρομο, μπαίνουν σ' ένα δωμάτιο.

Έκεί, ο Πράκτωρ — Ρολόϊ διατάζει το Γιώργο να γυρίσει και το Έλληνόπουλο υπακούει. 'Ο Γερμανός απλώνει το ελεύθερο χέρι του και με μερικές γοργές κινήσεις καταστρέφει τη μεταμφίεσι του Παιδιού — Φάντασμα. Τώρα, τα χαρακτηριστικά του Έλληνόπουλου προβάλλουν κάτω από τα χαρακτηριστικά του αδελφού του Πράκτορος — Ρολόϊ.

—Αυτή τη φορά, δε θα σε σκοτώσω αμέσως, Παιδί — Φάντασμα, λέει ο Φόν Ρούστ. Θα σε χρησιμοποιήσω για να ελευθερώσω τον αδελφό μου! "Αν οι Σύμμαχοι δεν αφήσουν ελεύθερο τον Βίλλυ, θα το πληρώσης αυτό με τη ζωή σου!

Σπρώχνει το Γιώργο προς ένα τηλέφωνο που είναι πάνω σ' ένα τραπεζάκι.

—Πάρε τον αριθμό του αρχηγού της αμερικανικής μυστικής υπηρεσίας!, λέει. Θα του πής ότι είσαι στα χέρια μου και ότι μόνο αν ελευθερώσουν τον αδελφό μου, θα σε αφήσω και σένα ελεύθερο!

'Ο Γιώργος ανασηκώνει τους ώμους του.

—Δε θα σε πιστέψουν! του λέει. Και το ξέρεις πολύ καλά αυτό! "Αν αφήσουν ελεύθερο τον αδελφό σου, εσύ δε θα με αφήσης ελεύθερο, αλλά απεναντίας θα με σκοτώσης! Είναι λοιπόν περιττό το τηλεφώνημα!

—Πάρε τον αριθμό που σου είπα!, γρυλλίζει ο Φόν Ρούστ. Γρήγορα!

Και του κολλάει πάλι στην

πλάτη τὸ πιστόλι του.

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

—Ὅπως θέλεις!, λέει.

Πλησιάζει στὸ τραπέζι, ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ σηκώσει τὸ ἀκουστικό καί.. κινοῦται μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα! Τὸ κορμί του στριφογυρίζει τόσο γοργά, ὥστε ὁ Φὼν Ρούστ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀντιδράσῃ. Τὸ ἀριστερό χέρι τοῦ Ἑλληνόπουλου χτυπάει κοφτὰ τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ Πράκτορος—Ρολοῖ καὶ κάνει τὸ ὄπλο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ ταξιθεῖ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Ταυτόχρονα, τὸ δεξιό του χέρι ἀρπάζει τὸν ἀντίπαλό του.

Τὴν ἐπομένη στιγμή, ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ εἶναι αἰχμαλωτισμένος σὲ μιὰ ἐξαρθρωτική λαβὴ ἱαπωνικῆς πάλης, ποὺ κάνει τὰ κόκκαλά του νὰ τρίξουν ἐπικίνδυνα καὶ τὴν ἀνάστα του νὰ κόβεται.

—Ὅπως βλέπεις, λέει ὁ Γιώργος σφίγγοντας ὄλο καὶ πιὸ πολύ, ἦρθε πάλι ἡ σειρά μου! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσει τὴ φράση του. Μιὰ ἀπτόμη κίνησι τοῦ Πράκτορος—Ρολοῖ ἀνατρέπει ἀστραπιαία τὴν κατάστασι. Ὁ Γιώργος ἀναγκάζεται νὰ λύσῃ τὴν λαβὴ καὶ νὰ τραβηχτῇ πίσω· καὶ ὁ Φὼν Ρούστ τοῦ καταφέρνει ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα, ἀλλὰ καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὰ χτυπήματα τοῦ ζίου—ζίτσου.

Τὸ Παιδί — Φάντασμα τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω, ἀκουμ-

πάει τὴ ράχι του στὸν τοῖχο καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο, μὲ ἀνάσα κομμένη, μὲ τὸ μυαλὸ θολό, μὲ τὰ μάτια θαμπωμένα.

Ὁ Φὼν Ρούστ δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πιστόλι ποὺ ἔχει πάρει ἀπὸ τὸ Γιώργο, κάνει μερικά βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τὸν σημαδεύει.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος. Παιδί—Φάντασμα!, λέει ἄγρια. Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος!

Τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδαλὴ, μὲ ἡ σφαῖρα δὲ χτυπάει τὸ κορμὶ τοῦ ἡρωικοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸ ταβάνι. Τὴν τελευταία στιγμή, τὸ τελευταῖο δέκατο τοῦ δευτερολέπτου, καθὼς ὁ θάνατος ἀρχίζει κιόλας νὰ ἀγκαλιάζῃ τὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ Γιώργος σήκωσε ξαφνικά τὸ ἓνα του πόδι καὶ ἡ μύτη του παπουτσιοῦ του χτύπησε τὸν Πράκτορα—Ρολοῖ στὸ χέρι, κάνοντας καὶ τὸ δεύτερο αὐτὸ πιστόλι νὰ ἐκσφενδονιστῇ μακριά!

Μὲ μιὰ κραυγὴ λύσσης, ὁ Πράκτωρ—Ρολοῖ ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ, ἐνῶ συγχρόνως σκέπτεται:

«Τί ἔγινε ὁ Χάνς; Γιατὶ δὲ φάνηκε ἀκόμη; Δὲν ἄκουσε τὸν πυροβολισμό;»

Ὁ Γιώργος, βλέποντας τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἐφορμᾷ, μένει ἀκίνητος, μὲ τὴν πλάτη κολλημένη πάντα στὸν τοῖχο. Καὶ τότε, ξαφνικά, ἀκριβῶς καθὼς πιά ὁ Φὼν Ρούστ πέφτει ἐπάνω του, κάνει ἓνα ταχύτα

το δῆμα στὰ πλάι.

Ὁ Γερμανὸς συναντᾷ τὸ κενὸ στὸ δρόμο του! Ὁ μικρὸς ἀντίπαλός του δὲν εἶναι πιά στὴ θέσι του. Στὴν θέσι τοῦ Παιδιοῦ—Φάντασμα εἶναι ὁ ἄδειος ἀέρας καί... ὁ τοίχος! Καὶ πάνω στὸν τοῖχο αὐτὸ προσκρούει ὁ Φὼν Ροῦστ μὲ τόση φόρα, ὥστε ζαλίζεται καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν!

Πέφτει στὰ τέσσερα καὶ ἡ παλάμη τοῦ ἐνὸς του χειριοῦ συναντᾷ κάτι ψυχρὸ καὶ σκληρό. Τὸ θολωμένο μυαλὸ του καταλαβαίνει. Εἶναι τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο πιστόλια, ποῦ ἔχουν πέσει χάμω στὸ διάστημα τῆς πόλης!

Τὸ ἀρπάζει καί, καθὼς ὁ Γιῶργος, ἀνυπόπτος, σκύβει ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν ἀπτελειώσῃ μ' ἓνα ἀκόμη χτύπημα, στρέφει πρὸς τὰ ἐπάνω τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ, ἐνῶ τὸ δάχτυλό του σφίγγεται πάνω στὴν σκανδάλη!.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα σφύριγμα ἀκούγεται ὅπ τὸ μέρος τῆς πόρτας. Εἶναι ἓνας ἡχος ποῦ θυμίζει συριγμὸ φιδιοῦ, ποῦ ἐπιτιθεταὶ ἐναντίον τῆς λείας του. Στὴν πραγματικότητα, εἶναι τὸ φυσικόλαμο τοῦ Ζουζουνιοῦ, ποῦ ξαναμπαίνει σὲ δράσι!

Τὸ μικροσκοπικὸ βέλος, ποῦ ἐκτινάσσεται ἀπὸ τὸ φυσικόλαμο, πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸ μπράτσο τοῦ Γερμανοῦ ἀρχικατασκόπου. Βέβαια, τὸ βέλος αὐτὸ δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ κάνῃ περισσότερο κακὸ ἀπὸ μιὰ κάπως βαθειὰ γρατζουνιά. Τὸ νάρκωτικὸ ὁ-

μος στὸ ὁποῖο εἶναι δυθισμένη ἡ μύτη του, ἐπενεργεῖ μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα. Ὁ Πράκτωρ—Ρολοὶ θέλει νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη, μὰ τὰ δάχτυλά του δὲν ὑπακούουν. Θέλει νὰ πεταχτῇ ὀρθίος, μὰ τὰ γόνατά του ἀρνούνται νὰ λειτουργήσουν. Θέλει νὰ φωνάξῃ νὰ καλέσῃ τὸν βοηθὸ του τὸν Χάνς, μὰ ἡ γλῶσσα του εἶναι ἀνίκανη νὰ ἀρθρώσῃ λέξι!

Τέλος, ἀφήνει ἓνα στεναγμὸ, ξαπλώνεται χάμω καὶ μένει ἀκίνητος μὲ τίς αἰσθήσεις του χαμένες.

—Ζουζουνι!, λέει ὁ Γιῶργος κυττάζοντας τὸ παιδάκι σαστισμένος. Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή! Σ' εὐχαριστῶ! Μὰ πῶς δρέθηκες ἐδῶ; Ποῦ εἶναι τ' ἄλλα παιδιὰ; Μαζί σου;

—Ὅχι, Γιῶργο, λέει τὸ Ζουζουνι ἀποσπώντας τὸ βλέλος του ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ἀναίσθητου ἀρχικατασκόπου. Εἶμαι μόνος. Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ξεκινοῦσε, πήδησα στὴν πίσω σκάρα του καὶ ταξίδεψα μαζί σας!

—Καὶ ὁ ἄλλος Γερμανός; Ὁ Χάνς;

—Κοιμάται ἔξω!

—Δὲν καταλαβαίνω!, μοῦρ μουρίζει τὸ Παιδί — Φάντασμα. Πῶς τὰ βέλη σου ἔχουν αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀποτελεσματικότητα;

—Πρόκειται γιὰ ἓνα νέο κόλπο, λέει χαμογελώντας τὸ παιδάκι, ποῦ τὸ ἐμπνεύσθηκα ἀπὸ ἓνα διήγημα ἐρυθροδέρμων ποῦ διάβασα τελευταία. Σκέφτηκα νὰ βαφτίξω τὴ μύτη τῶν βελῶν μου σὲ ἰσχυρὸ

Ψηλά τὰ χέρια λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα στοὺς δύο κατασκόπους.

ναρκωτικό! "Έτσι, όταν η αίχλη γραντζουνίστη τον άνθρωπο, αυτός χάνει τις αισθήσεις του κεραυνόβολα, γιατί το ναρκωτικό είναι πολύ συμπτωκωμένο...

—Συγχαρητήρια!, λέει ο Γιώργος χαϊδεύοντας τα μαλλιά του μικρού παιδιού. Τώρα βοήθησέ με να δέσουμε τον Πράκτορα—Ρολόϊ και το βοηθό του και να τους κουβαλήσουμε στο αυτοκίνητο! "Επί τέλους, κρατούμε στα χέρια μας τον Φόν Ρούστ!

Μερικά λεπτά αργότερα, το αυτοκίνητο του Πράκτορος—Ρολόϊ, με οδηγό το Γιώργο, ταξιδεύει προς τη Νέα Υόρκη. Δίπλα του, είναι καθισμένο το Ζουζούνι, γεμάτο υπερηφάνεια γιατί όχι μόνο έσωσε το μεγάλο φίλο του, αλλά και γιατί συνετέλεσε να αιχμαλωτιστή επί τέλους ο Πράκτωρ—Ρολόϊ. Στο πίσω κάθισμα, είναι ριγμένοι ο Φόν Ρούστ και ο Χάνς, δεμένοι καλά.

Ο Γιώργος ρίχνει μια ματιά προς το μέρος τους και λέει χαμογελώντας:

—Ο Πράκτωρ—Ρολόϊ... ξεκουρδίστηκε, Ζουζούνι! Ξεκουρδίστηκε για τα καλά αυτή τη φορά!

Τα κάγκελα

ΤΟ ΑΛΛΟ πρωί, ο Γιώργος παίρνει ένα τηλεφώνημα από τον αρχηγό της αμερικανικής υπηρεσίας πληροφοριών.

—Τί γίνεται με τους αιχ-

μαλώτους μας; ρωτάει το Έβληνόπουλο.

—Βουβόι σαν ψάρια και οι δυό! Τους άνακρίναμε με επιμονή, μα ήταν σαν να άνακρίναμε έναν τοίχο! Δεν έβγαλαν λέξιν από το στόμα τους! Είναι τώρα μέσα στα κελιά τους ήσυχοι - ήσυχοι. Δε μένει παρά να τους στείλουμε στρατοδικείο να τελειώνουμε!

—Τους ψάξατε; ρωτάει ο Γιώργος.

—Ναι, Μα δε βρήκαμε τίποτε αξιο λόγου, εκτός από ένα χαρτάκι, που ήταν στην έσωτερική τσέπη του Χάνς. Το χαρτάκι αυτό έχει έπάνω του μερικά συνθηματικά σημεία, που όμως δεν μπορέσαμε ακόμη να αποκρυπτογραφήσουμε, μολονότι έχω αναθέσει τη δουλειά αυτή στους πιο ειδικούς που διαθέτει η υπηρεσία μας.

—Μπορώ να έχω ένα αντίγραφο; ρωτάει ο Γιώργος.

—Βεβαίως! Μπορώ μάλιστα και να σου το πω από το τηλέφωνο. Πάρε μολύβι και χαρτί.

Και ο αρχηγός υπαγορεύει στο Γιώργο ένα αλλόκοτο κείμενο, που δεν φαίνεται να έχει κανένα απολύτως νόημα. Όταν τελειώνουν, ο Γιώργος κάθεται σ' ένα τραπέζι κι αρχίζει τη δουλειά. Προσπαθεί να αποκρυπτογραφήση το αλλόκοτο κείμενο, να βρη το κλειδί του μυστικού κώδικος, που θα κάνει να φανη το άληθινό νόημα των λέξεων και των φράσεων. Δίπλα του κάθεται και ο Διαβολάκος, το παιδάκι που έχει μεγάλο ταλέντο στις δουλειές του είδους αυτού...

Τὴν ἴδια ὥρα, μέσα στο κελλί του, ὁ Πράκτωρ—Ρολόϊ παύει ξαφνικά νὰ πηγαίνει—νέορχεται. Ἀνάμεσα στὰ δόντια του, μурμουρίζει σιγανά:

—Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀρχίσω. Πρέπει νὰ ἔχω τελειώσει ὅταν θὰ βραδυάσῃ...

Πλησιάζει στὴν πόρτα καὶ στήνει γιὰ λίγο τὸ αὐτί του. Ἀπὸ μερικoὺς μικροὺς ἤχους, καταλαβαίνει ὅτι ὁ φρουρὸς ποὺ ἔχει τοποθετηθῇ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του διαδίδει μὲ ἐφημερίδα καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καπνίζει καὶ κανένα τσιγάρο.

Πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Αὐτὸ ποὺ βλέπει τὸν κάνει νὰ χαμογελάσῃ γιατί εἶναι πολὺ εὐνοϊκὸ γιὰ τὰ σχέδιά του. Τὸ παράθυρό του ἀπέχει τρία μόνο μέτρα πλαγίως καὶ δύο μέτρα σὲ ὕψος ἀπὸ τὸν μεγάλο τοῖχο ποὺ ζώνει τὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς. Ὁ τοῖχος εἶναι τόσο ψηλός, ὥστε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ σκαρφαλώσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ πάνω. Ὁ Φὼν Ρούστ ὁμως, μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πῆδημα ἀπὸ τὸ παράθυρό του, μπορεῖ πολὺ εὐκόλως νὰ βρεθῇ πιασμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τοῖχου. Ἀπὸ ἐκεῖ κι' ἐπειτα, ὅλα θὰ εἶναι πολὺ ἀπλά.

Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του εἶναι φραγμένο ἀπὸ χοντρά σιδερένια κάγκελα.

Ὁ Πράκτωρ — Ρολόϊ καθίσταται στὴν ἄκρῃ τοῦ κρεββα-

τιοῦ του καὶ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ. Βγάζει τὸ ἓνα του παπούτσι, τὸ γυρίζει μὲ τὴ σόλα πρὸς τὰ πάνω καὶ μὲ τὰ νύχια τοῦ ξεβιδώνει τρεῖς μικρές, σχεδὸν ἀδιόρατες, βίδες. Ἀμέσως, ἡ σόλα ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ παπούτσι καὶ μέσα στὴν παλάμη τοῦ Γερμανοῦ πέφτει ἓνα μεταλλινὸ ἀντικείμενο.

Ὁ Φὼν Ρούστ τὸ ἐξετάζει στὸ φῶς ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μένει ἱκανοποιημένος. Εἶναι ἓνα σιδεροπρίονο, πολὺ λεπτὸ ἀλλὰ καὶ πολὺ ἰσχυρὸ, ποὺ εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ εἰδικὸ ἀτσάλι καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ κόψῃ μὲ ἐκπληκτικὴ εὐκολία ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ σκληρὸ μέταλλο!

Πλησιάζει πάλι στὸ παράθυρο καὶ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, φροντίζοντας νὰ κάνῃ ὅσο λιγώτερο θόρυβο μπορεῖ.

* * *

Ἐχεῖ πιά νυχτώσει καὶ ὁ Γιώργος σηκώνει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου μαζί μὲ τὸ Διαβολάκο προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρυπτογραφήσῃ τὸ κείμενο τοῦ σημειώματος, ποὺ εἶχε βρεθῇ στὴν τσέπη τοῦ Χάνς. Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά. Ἐχεῖ κατορθώσει, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Διαβολάκου, νὰ ἀποκρυπτογραφήσῃ τὸ μήνυμα!

Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει. Σηκώνει τὸ ἀκουστικό. Ἡ φω-

νή του αρχηγού της μυστικής υπηρεσίας λέει με ταραχή:

—Παιδί—Φάντασμα! Έχω άσχημα νέα! 'Ο Πράκτωρ

—Ρολοί απέδρασε!

—'Ω!, κάνει ο Γιώργος μορφάζοντας. 'Απέδρασε; έ; πώς;

— Κατώρθωσε, άγνωστο πώς, να κόψη τὰ κάγκελα του παραθύρου του κελλιού του και από εκεί πήδησε στη ράχι του έξωτερικού τοίχου της αύλης της φυλακής. Τέλος, πήδησε στο δρόμο και έφυγε!

'Ο Γιώργος μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός. Έπειτα, λέει:

—Δέν πειράζει.. Ξέρω πού θα τον βρούμε!

—Κοροϊδεύεις, Παιδί — Φάντασμα;

—Καθόλου! 'Αποκρυπτογραφήσαμε τὸ μήνυμα πού μου δώσατε και τὸ περιεχόμενό του είναι πολύ ενδιαφέρον...

Τά... γκερσόνια!

ΚΑΙ ο Γιώργος διαβάει τὸ ἀποκρυπτογραφημένο κείμενο με καθαρή δυνατή φωνή:

«Τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο 2

πρὸς τὸ Γραφεῖο τῆς Ἀμερικῆς.

'Ο Φύρερ δέν εἶναι καθόλου ικανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπόδοσι τοῦ Γραφείου σας. Τὸν τελευταῖο καιρὸ δοκιμάσατε πολλές ἥττες ἐκ μέρους τῶν πρακτόρων τῶν Συμμάχων καὶ ἡ ὁργάνωσίς σας βρίσκειται σχεδὸν σὲ διάλυσι. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ συγκαλέσου με μιὰ σύσκεψι τῶν στελεχῶν μας στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ ἐξετασθῇ ἡ κατάστασις καὶ νὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις. Θὰ προεδρεύσῃ τῆς συσκέψεως ὁ Πράκτωρ—Ρολοί, πού βρίσκειται αὐτὸν τὸν καιρὸ στὴν Ἀμερικὴ. Ἡ συγκέντρωσις θὰ γίνῃ στὶς 8 τοῦ μηνὸς στὸ κατὰ φύλιν 9 τῆς Νέας Ὑόρκης, δηλαδὴ μέγαρο τοῦ Φ.Γ.Π., στὶς δέκα τὸ βράδυ, καὶ θὰ πάρῃ μορφή κοσμικῆς δεξιώσεως, γιὰ τὰ μάτια τῆς ἀστυνομίας».

—'Ω!, κάνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ἀμερικανικῆς υπηρεσίας ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σύρματος. Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα! Στὸ μέγαρο Φ.Γ.Π. Ποιὸς νᾶναι αὐτὸς ὁ Φ.Γ.Π.; Κλείσε τὸ τηλέφωνο, Παιδί—Φάντασμα! Θὰ βάλω σὲ κίνησι ὁλόκληρο τὸ μηχανισμό τῆς υπηρεσίας μου καὶ ἐλπίζω πολὺ σύντομα νὰ ἔχω βρῇ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ του. Μέγαρο δέν εἶπες ὅτι ὀνομάζει τὸ μήνυμα;

—Ναί!

—Αὐτὸ διευκολύνει τὰ πράγματα. Περιορίζει τὸν κύκλο

τῶν ἐρευνῶν μας! Περίμενε τη λεφάνημά μου...

Ὁ Γιώργος ἀφήνει τὸ ἄκουστικό καὶ ἐναγυρίζει στὴ θέσι του. Ὁ Σπίθας, πού καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ τραπέζιου καταβροχθίζει διάφορες λιχουδιές γιὰ νὰ «κόψη λίγο τὴν ὄρεξί του», λέει:

—Μέγαρο, ἔ; Μανούλα μου! Σκέψου τί κουζινάρα θὰ ἔχουν! Θὰ μὲ πάρης καὶ μένα μαζί σου, Γιώργο; Κάτι τέτοια περιμένω κι' ἐγώ ὁ φουκαριὰς γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα!

—Ὁ καυμένος!, μουρμουρίζει μὲ συμπόνοια ὁ Διαβολάκος. Πραγματικά, κοντεύει νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν πείνα! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν ἔφαγε παρὰ μόνον πέντε μερίδες ψητὸ γουρουλόπουλο, ἓνα ψητὸ κοτόπουλο, πέντε κιλά ψωμὶ μισὸ κιλό τυρί, τρεῖς κονσέρβες τοῦ μισοῦ κιλοῦ, καμμιὰ τριανταριά γαλέττες, πέντε κιλά φρούτα καὶ κάμποσες σαλάτες, χωρίς νὰ δάλω στὸ λογαριασμό καὶ καμμιὰ δεκαπενταριά σοκολάτες, πού μιά τους μόνον θὰ μπορούσε νὰ μοῦ κόψη τὴν ὄρεξι γιὰ δυὸ μέρες! Πεθαίνει ὁ καυμένος ὁ Σπίθας καὶ μούρχεται νὰ δάλω τὰ κλάματά!

Ὁ Σπίθας, μὲ τὸ πρόσωπό του ἀγριεμένο, ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ τηλέφωνο κουνουρίζει πάλι. Εἶναι πάλι ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας.

—Εἴμαστε τυχεροί, Παιδί —
—Φάντασμα!, λέει μὲ ταρα-

γμένη φωνή. Βρήκαμε τὸν ἀνθρακὸ μας σὲ λίγα λεπτά! Πρόκειται γιὰ τὸν Φὸν Γιόχαν Πάουλους!

—Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρωτάει ὁ Γιώργος.

—Ἕνα φανατικὸς ἐχθρὸς τοῦ Χίτλερ! Ἔτσι τουλάχιστον παρουσιάζεται. Εἶναι Γερμανὸς, πολὺ πλούσιος. Ὁταν ὁ Χίτλερ κατέλαβε τὴν ἐξουσία τὸ 1933, ὁ Φὸν Γιόχαν Πάουλους ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ ἤρθε καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐδῶ στὴν Ἀμερική, ὅπου ἄρχισε ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορος. Καὶ νὰ πού τώρα ἀποδεικνύεται ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν μὴ μάσκα κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία κρυβόταν ἓνας Γερμανὸς πράκτωρ. Ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, ὁ Φὸν Γιόχαν Πάουλους ἤρθε στὴν Ἀμερική δὲχι γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν Χίτλερ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὀργανώσῃ μὴ ὑπηρεσία κατασκοπείας!

Ὁ Γιώργος κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ πιθανά, ἀλλὰ δὲχι καὶ ἀπολύτως βέβαια! Μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ μὴ ἀπλὴ σύμπτωση τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων καί..

—Μιὰ στιγμὴ, Παιδί —
Φάντασμα! Μόλις τώρα μπήκε στὸ γραφεῖο μου ἓνας πράκτωρ πού ἔστειλα νὰ ἐρευνήσῃ. Λοιπόν, ἀπὸψε στὶς δέκα ὁ Φὸν Γιόχαν Πάουλους ἔχει κάποια δεξιῶσι. Καὶ ἔχουμε σήμερα ὁκτώ τοῦ μηνός!

—Ἀ! Καὶ πῶς τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ πράκτωρ σας;

—Ὁ Φὸν Πάουλους ἔχει πε

ραγγεΐλει ένα γεύμα για δεκαπέντε πρόσωπα για άποψε στις δέκα, σ' ένα γειτονικό εστιατόριο!

—Μανούλα μου! κάνει ο Σπίθας γουρλώνοντας τα μάτια του. Γεύμα για δεκαπέντε άτομα! Άκριβώς όσο μου χρειάζεται για να κόψω λίγο τή... λιγούρα!

—Στο εστιατόριο θα γίνη το γεύμα;

—Όχι. Θα κουβαλήσουν τα γκαρσόνια φαγητά στο σπίτι.

—Πολύ καλά! Να τί νομίζω ότι πρέπει να γίνη. Θα κυκλώσετε το μέγαρο, αλλά έτσι ώστε να μη γίνετε αντιληπτοί. Στο μεταξύ, ο Σπίθας κι' εγώ θα γίνουμε γκαρσόνια!

—Γκαρσόνια;

—Ναί! Θα φροντίσετε να μās προσλάβουν για άποψε στο εστιατόριο που θα ετοιμάση το γεύμα και θα μεταφέρουμε έμεις οι δυο τα φαγητά. Σύμφωνοι;

—Καταλαβαίνω. Θέλετε να δεβαιωθείτε ότι πραγματικά ή δεξίωσης του Φόν Γιόχαν Πάουλους θα είναι συγκέντρωση κατασκόπων, έ; Πολύ καλά! Θα γίνη όπως προτείνεις Παιδί—Φάντασμα! Έτοιμαστήτε μόνο γρήγορα, γιατί έχουμε μπροστά μας μόνο δυο ώρες!

Όταν ο Γιώργος αφήνει το τηλέφωνο, ο Σπίθας που παρακολουθούσε με αγωνία το τηλεφώνημα, αρχίζει να κάνη τούμπες στο πάτωμα, φωνάζοντας:

—Μπράβο, Γιώργο! Είσαι φίλος! Γκαρσόνι! Ό Σπίθας γκαρσόνι! Να κουβαλή φαγητά. Είναι σάν να δάξης το λύκο να φυλάξη τα πρόβατα! Χά, χά, χά! Μανούλα μου! Πότε θα φύγουμε, Γιώργο;

—Πρέπει να μεταμφιεστού με πρώτα, Σπίθα!

Και το Παιδί — Φάντασμα βγάζει ένα πλακουτσό κουτί, που είναι γεμάτο κραγιόνια και κρέμες κάθε χρώματος και αρχίζει τη δουλειά. Όταν τελειώνη, τα δυο παιδιά είναι άγνωριστα. Ούτε οι ίδιοι δέν μπορούν να αναγνωρίσουν τόν έαυτο τους μέσα στον καθρέφτη...

Γεύμα κατασκόπων

Η ΑΙΘΟΥΣΑ είναι πολύ μεγάλη και πολυτελής. Στους τοίχους κρέμονται καθρέφτες άρχαίοι που ο καθένας τους κοστίζει μια μικρή περιουσία. Το πάτωμα είναι στρωμένο με πανάκριβα χαλιά, Και τα έπιπλα που υπάρχουν εκεί μέσα θα μπορούσαν να δώσουν την άνεσι και την εύτυχία με την πώλησί τους, σε πολλές φτωχές οικογένειες.

Τὰ δυὸ γκαρσόνια, πού μπαίνουν αὐτὴ τῇ στιγμῇ, συνοδεύόμενα ἀπὸ πολλοὺς βοηθούς τους, πού κουβαλοῦν μεγάλους δίσκους μὲ φαγητὰ καὶ ποτά, ρίχνουν μιὰ ματιά γύρω.

Δεκατρεῖς ἄνθρωποι εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Ἐντεκα ἄντρες καὶ δύο γυναῖκες. Τὸ ἓνα γκαρσόνι ψιθυρίζει στὸ ἄλλο:

— Μόνο ἓνα ἀναγνωρίζω ἀπ' ὅλους αὐτούς: τὸν Πράκτωρα - Ρολόϊ, πού εἶναι καθισμένος στὸ κεφάλι τοῦ τραπέζιου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι μοῦ εἶναι ἀγνωστοί.

— Γιώργο!, λέει σιγανὰ ὁ ἄλλος. Δὲν εἶναι κρίμα νὰ φᾶνε τὰ ωραῖα αὐτὰ φαγητὰ αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι; Ἀφῆσέ με νὰ κρύψω κανένα δίσκο! Θά...

— Πάψε, Σπίθα!, λέει αὐστηρὰ ὁ Γιώργος. Θὰ μᾶς προδῶσης ἔτσι καὶ ὄχι μόνο θὰ χαθεῖς, ὄχι μόνο θὰ καταστρέψουμε τὸ σχέδιό μας, ἀλλὰ καὶ θὰ σοῦ καρφώσουν καμμιὰ σφαῖρα στὸ στομάχι καὶ τότε πῶς θὰ τρῶς;

Ὁ Σπίθας γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Μανούλα μου!, κάνει χαχῆ. Δίκιο ἔχεις, Γιώργο! Δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό! Θὰ μείνω ἥσυχος!

Ἐνας μεσόκοπος ἄντρας, πού φαίνεται νὰ εἶναι ὁ οἰκοδεσπότης, σηκώνεται καὶ πλησιάζει.

— Ἀφήστε τὰ φαγητὰ πάνω στὸ τραπέζι ἐκεῖνο στῇ γωνία. Καὶ φύγετε. Ὅταν

θᾶρθῃ ἡ ὥρα νὰ πάρτε τοὺς δίσκους πίσω, θὰ σᾶς τηλεφωνήσουμε στὸ ἐστιατόριο!

Ὑπακούουν. Τοποθετοῦν τοὺς δίσκους πάνω στὸ τραπέζι καὶ θγαίνουν ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ὁ ἴδιος ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς συνοδεύει ὡς τὴν ἐξέδρα, ὡς τὴν ἐξώπορτα τοῦ κήπου, πού τὴν συρτώνει πίσω τους. Ἐπειτα, γυρίζει πίσω, στοὺς καλεσμένους του Ὁ Γιώργος κάνει μερικά θήματα πρὸς τὸ δρόμο. Ἐνας ἴσκιος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ πηγαίνει κοντὰ του.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ.

— Ὅλα ἐντάξει!, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Εἶναι καὶ ὁ Πράκτωρ - Ρολόϊ ἐκεῖ μέσα! Συγκεντρώστε τοὺς ἀνθρώπους σας καὶ μπήτε στὸ σπίτι, ἀλλὰ μὲ προφυλάξτε. Ἀν ἀντιληφθοῦν τὸ παραμικρό, ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς ξεφύγουν. Στὸ μεταξύ, ἐγὼ θὰ πηδῆσω τὸν τοῖχο τοῦ κήπου καὶ θὰ πάω νὰ στήσω τὸ αὐτί μου. Ἴσως μάθω τίποτε ἐνδιαφέροντα πράγματα.

— Κι' ἐγώ; ρωτᾷ ὁ Σπίθας. Μπορῶ νὰ γυρίσω στὸ ἐστιατόριο νὰ ρίξω στὸ στόμα μου καμμιὰ μπουκιά! Μοῦ ἀνοιξαν τὴν ὄρεξι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ δίσκοι!

— Μπορεῖς, λέει ὁ Γιώργος. Δὲ σὲ χρειάζομαι πιά...

Προχωρεῖ πρὸς τὸν τοῖχο καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ πῆδημα, πού θὰ τὸ ζήτησε κι' ἓνας ἀκροβάτης, πιάνεται ἀπὸ τὴ ράχι του, σκαρφαλώνει ἐπάνω, τὸν διασκελίζει καὶ πέφτει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Ὁ κήπος εἶναι ἔρημος καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο φτάνει στὸ σπίτι χωρὶς νὰ τοῦ συμβῇ τίποτε. Ἐκεῖ, σκαρφαλώνει στὴ βεράντα ὅπου βλέπει ἡ μεγάλη καὶ πολυτελὴς αἶθουσα, καὶ πλησιάζει στὴν πόρτα, ποὺ εἶναι ἐλαφρὰ ἀνοιχτή. Ἡ χοὶ φωνῶν ἔρχονται ἀπὸ μέσα, μαζί με ἤχους κουταλιῶν καὶ πηρουιῶν. Οἱ Γερμανοὶ κατὰσκοποι τρῶνε καὶ πίνουν, πρὶν ἀρχίσουν τὴ συζήτησι.

Τέλος, ἡ φωνὴ τοῦ Φὸν Ρουστ λέει:

— Ἀγαπητοί μου, ξέρετε ὅλοι τοὺς λόγους ποὺ μᾶς ἔκαναν νὰ συγκεντρωθοῦμε ἐδῶ. Πρέπει νὰ βροῦμε ἕναν τρόπο νὰ ἀναδιοργανώσουμε τὴν ὑπηρεσίαν κατασκοπείας. Κανὼν πρέπει νὰ σὰς ἐκθέσω ἐγὼ τὶς ἀπόψεις μου, γιατί εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ φύγω.

— Νὰ φύγετε; ρωτᾷ μιά ἄλλη φωνή. Γιὰ ποῦ, Πράκτωρ - Ρολόι;

— Γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Φαίνεται ὅτι κάποιος δικός μας ἔχει πέσει στὰ χεῖρια τοῦ ἐχθροῦ καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἢ νὰ τὸν σκοτώσω, γιατί ξέρει πολλὰ πράγματα καί, μίληση, θὰ πάθουμε μεγάλη καταστροφή. Πῆρα τὴ σχετικὴ διαταγὴ ἀπόψε, λίγο πρὶν ἔρθῶ ἐδῶ. Ἐξ ἄλλου, θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν γιὰ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐλευθερώσω καὶ τὸν ἐαυτό μου... Ὑπᾶ δὲν ἔχουν σημασία. Τὸ θέμα μας εἶναι ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς γερμανικῆς ὑπηρεσίας κατασκοπείας στὴν Ἀ-

μερικὴ. Εἶναι ἕνα ποιοῦμεν πρόβλημα. Ἐχομε στελέχη, ἔχομε ἀνθρώπους κι' ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε σοβαρὰ πράγματα. Βέβαια, τὸ καταραμένο Παῖδι - Φάντασμα μᾶς ἔχει δώσει καὶ τώρα καὶ στὸ παρελθόν σοβαρὰ χτυπήματα καὶ ἡ ὀργάνωσις κινδύνευσε νὰ διαλυθῇ τελείως, αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ μείνουμε ἀδραναῖς!

Μιλάει ἔτσι γιὰ μερικὰ λεπτά καὶ στὸ τέλος λέει:

— Ἐγὼ νὰ κάνω μιὰ πρότασι. Νὰ σχηματίσουμε ἐδῶ, στὴ Νέα Ὑόρκη, μιὰ σχολὴ μετεκπαίδευσως τῶν πρακτῶν μας! Πρέπει νὰ τοὺς διδάξουμε ὠρισμένα πράγματα, ποὺ φαίνονται νὰ ἀγνοοῦν τελείως! Πρέπει...

— Μὰς συγχωρῆτε γιὰ τὴ διακοπὴ!, λέει μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αἴθουσας. Λυπούμαι πολὺ ποὺ θὰ χαλάσω μιὰ τόσο εὐχάριστη συγκεντρωσι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά!

Στὸ δωμάτιο μπαίνουν ἄντρες. Εἶναι ἀστυνομικοὶ, ἄλλοι μὲ στολὴ καὶ ἄλλοι μὲ πολιτικά. Μερικοὶ κρατοῦν αὐτὸ ματα καὶ ἄλλοι πιστόλια. Καὶ φαίνονται ἀποφασισμένοι νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν στὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴ κίνησι τῶν συγκεντρωμένων κατασκοπῶν.

Ὁ ἐπικεφαλῆς λέει πάλι: —Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ζητήσω νὰ σηκώσετε τὰ χεῖρια ψηλά; Γρήγορα! Ψηλά! Πιο ψηλά! Νὰ ἀγγίξετε

τό... ταβάνι!

Οι κατάσκοποι υπακούουν. Δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Οί νεοφερμένοι είναι και πιο πολύ και πιο καλά ωπλισμένοι. Καταλαβαίνουν ότι, αν δοκιμάσουν να αντισταθούν, τα όπλα θα τους γαζώσουν!

Σηκώνουν τα χέρια τους. Ο Γιώργος μπαίνει κι' αυτός στην αίθουσα, ενώ οι αστυνομικοί αποπλίζουν τους πράκτορες του έχθρου και περνούν χειροπέδες στα χέρια τους.

— Πράκτωρ - Ρολόϊ, λέει με τη φυσική φωνή του ενώ με το ένα του χέρι καταστρέ-

φει την μεταμφίεσι και αποκαλύπτει τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. "Όπως βλέπεις, δέ χάρηκες για πολύ την ελευθερία σου!

— Τό... Παιδί - Φάντασμα!, γρυλλίζει άγρια ο Γερμανός αρχικατάσκοπος, με το πρόσωπό του χλωμό, τρίζοντας τα δόντια του, καθώς ένας αστυνομικός του περνάει τις χειροπέδες. Το Παιδί - Φάντασμα! Καλά το σκέφτηκα εγώ άμέσως! Μά θα μου το πληρώσης αυτό, καθώς και όλα τ' άλλα! Θα μου τα πληρώσης μια μέρα πολύ ακριβά!

— Το ρολόϊ ξεκουρδίστη-

Το δωμάτιο γέμισε από αστυνομικούς

Οι πράκτορες κάθονται γύρω από τὸ τραπέζι

κε, Πράκτωρ - Ρολοί!, λέει ὁ Γιώργος σαρκαστικά. Καὶ νο μίζω ὅτι...

Δὲν προλαβαίνει νὰ συμπληρώσει τὴ φράση του....

Ἡ ἀπόδρασις

ΜΕ ΜΙΑ ἀφάνταστα γοργή κίνηση, ὁ Πράκτωρ - Ρολοὶ σπρώχνει μακριὰ του τὸν ἀστυνομικὸ ποὺ μόλις τοῦ ἔχει περάσει τὶς χειροπέδες καὶ πηδάει πρὸς τὴ θεράντα. Περνάει τὴν πόρτα σὰν σίφουνας, βγαίνει στὴ θεράντα καὶ ρίχνεται στὸν κήπο!

Πίσω του, πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν, μὰ οἱ σφαῖρες δὲ βρίσκουν τὸ κορμὶ του ποὺ τὸ καιμουφλάρει τὸ σκοτάδι. Ὁ Πράκτωρ - Ρολοὶ διασχίζει τὸν κήπο, μὲ τὰ χέρια πάντοτε δεμένα, ἀνατρέπει ἕναν ἀστυνομικὸ, ποὺ στέκεται φρουρὸς στὴν ἐξώπορτα, καὶ ἀπομακρύνεται τρέχοντας. Πιο πέρα, πηδάει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἀστυνομικῶν, κατορθώνει νὰ βάλῃ μπροστά τὴ μηχανή του μὲ τὰ δεμένα χέρια του καὶ ξεκινάει.

Πίσω του τρέχει τὸ Παιδὶ - Φάντασμα. Στ' αὐτιά του ἀντηχοῦν τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὁ ἀπικεφαλὴς τῶν ἀστυ-

νομικών, όταν ο Πράκτωρ - Ρολόι πήδησε στον κήπο:

— Δε θα πάη μακριά! Θα ξανάρθη σέ μάς παρακαλώντας νά του βγάλουμε τīs χειροπέδες! Είναι ώρολογιακές χειροπέδες, πού σφίγγονται όλο και πιό πολύ όσο περνάει ή ώρα! Άν σέ μισή ώρα δέν έρθη νά του τīs ξεκλειδώσουμε, θα σφίχτούν τόσο πολύ ώστε θα του κόψουν τὰ χέρια από τούς καρπούς!

Καί τὸ Ἑλληνόπουλο σκέπτεται:

— Ἐπομένως, πρέπει νά πάη άμέσως νά βρῇ κάποιον δικό του γιά νά του έλευθερώσῃ τὰ χέρια! Ἴσως έτσι μπορέσω όχι μόνο νά πιάσω αὐτόν, αλλά νά ανακαλύψω κι' άλλο στέλεχος τῆς οργανώσεως τῶν Γερμανῶν κατασκόπων!

Πηδάει σ' ένα άλλο αὐτοκίνητο καί ξεκινάει, άκριβῶς τῇ στιγμῇ πού πιά ὁ Πράκτωρ - Ρολόι, μέ τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, χάνεται στό βάθος τοῦ δρόμου.

Ἡ παρακολούθησις δέν εἶναι πολύ εύκολη. Ὁ Φόν Ρούστ οδηγεί μέ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, παίρνει τīs στρεφές πάνω στίς δύο ρόδες του καί κερδίζει ὁλοένα έδαφος. Τρέχει τόσο πολύ, ώστε δυο μοτοσυκλετιστῆς τῆς τροχάσις, πού δοκιμάζουν νά τὸν κυνηγήσουν γιά παράβασι τοῦ ὁρίου ταχύτητας, ἀπελπίζονται γρήγορα καί ἐγκαταλείπουν τὸ κυνηγιτό. Μά ὁ Γιῶργος κατορθώνει νά μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ

αὐτοκίνητο τοῦ δραπετή. Βγαίνουν ἀπὸ τῇ Νέα Ὑόρκη καί, πάνω σ' ένα μεγάλο ἀσφαλτοστρωμένο έξοχικό δρόμο, ἀναπτύσσουν ταχύτητα πού φέρνει ἱλιγγο!

Ὁ Πράκτωρ - Ρολόι ὑποφέρει. Ὑποφέρει φριχτά. Οἱ χειροπέδες τοῦ σφίγγουν τούς καρπούς ὅλο και πιό πολύ. Οἱ φλέβες τῶν χειρῶν του ἔχουν φουσκώσει τόσο πολύ ώστε ἔχει τὴν ἐντύπωσις, ὅτι ἀπὸ στιγμῇ σέ στιγμῇ θα σπάσουν.

Στὴν ἀρχή, δέν καταλαβαίνει σέ τί ὀφείλεται αὐτό. Ἐπειτα, μωρμουρίζει:

— Εἶναι ὁρολογιακές χειροπέδες! Θεέ μου! Θα χάσω τὰ χέρια μου! Πρέπει νά φτάσω ἐγκαίρως στό καταφύγιο 3! Ἐκεῖ θα μπορέσουν νά μοῦ τīs ἀφαιρέσουν. Ἐχουν ὅλα τὰ μέσα! Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀεροδρόμιο τοῦ καταφυγίου θα μπορέσω νά ξεκινήσω γιά τὴν Ἀφρική, γιά τὴν Αἴγυπτο...

Μέ κινήσεις, πού οἱ πόνοι τῶν χειρῶν του κάνουν ὅλο και πιό δύσκολες, οδηγεί τὸ αὐτοκίνητο, κινδυνεύοντας σέ κάθε στρεφῇ νά βγῇ ἀπὸ τὸ δρόμο καί νά πέσῃ στὸν γκρεμό, πού χάσκει ἀπὸ τῇ μιᾷ μεριά, ἢ στὰ βράχια πού ὑψώνονται ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Τέλος, ὁ Γιῶργος, πού κυλάει πίσω του, τὸν βλέπει νά στρίβῃ ἄριστερα καί νά μπαίνει σ' ένα πλάγιο δρόμο. Τὸν ἀκολουθεῖ ἐκεῖ καί, πεντακόσια μέτρα πιὸ πέρα, τὸν βλέ-

πει να σταματάει μπροστά στην πόρτα ενός μεγάλου άγροκτηματος. Τον ακούει να κορνάρη με απόγνωση κι' έπειτα τον βλέπει να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο και, κρατώντας τα χέρια του ύψωμένα για να κωνη το αίμα να φύγη λίγο από τις φλέβες του περνάει από την έξωπορτα, που την ανοίγει κάποιος. Η πόρτα ξανακλείνει πίσω του. Ο Γιώργος σταματάει σε απόσταση πενήντα μέτρων από την πόρτα του άγροκτηματος και γυρίζει τον διακόπτη του ραδιοφώνου του αστυνομικού αυτοκινήτου. Λέει στη συνθηματική γλώσσα των συμμαχικών πρακτόρων:

«Έδω Παιδί - Φάντασμα! Έδω Παιδί - Φάντασμα! Με ακούτε;»

«Σε ακούμε!» απαντάει μια φωνή στην ίδια γλώσσα.

«Παρακολούθησα τον Πράκτορα - Ρολόι και αυτή τη στιγμή είμαι μπροστά στην έξωπορτα ενός άγροκτηματος όπου έχει καταφύγει...»

Δίνει την ακριβή τοποθεσία του άγροκτηματος και την περιγραφή του και προσθέτει:

«Πηγαίνω μέσα για να δω τι γίνεται εκεί. Μην άργήσετε!»

«Έρχομαστε, Παιδί - Φάντασμα!»

Ο Γιώργος σβήνει το ραδιοφώνο και βγαίνει από το αυτοκίνητο. Δεν πλησιάζει στην πόρτα. Πηγαίνει κοντά στον τοίχο, που είναι αρκετά ψηλός. Ένα δέντρο φυτρώνει

κοντά του και τα κλαδιά του περνούν πάνω από τον τοίχο και κρέμονται από το μέσα μέρος του. Με μερικές γοργές κινήσεις, ο Γιώργος σκαρφαλώνει στα κλαδιά και πηδάει μέσα. Ο κήπος είναι ήρεμος και σκοτεινός και άπεραντος. Από τη μια μεριά υπάρχουν σταύλοι και άλλα βοηθητικά κτίρια. Από την άλλη διακρίνεται το κυρίως κτίριο του άγροκτηματος.

Ο Γιώργος κατευθύνεται προς τα εκεί.

Ανάπηρος!

ΧΕΙ φτάσει πολύ κοντά στο σπίτι, που είναι ένα διώροφο κτίριο ισπανικού ρυθμού, όταν ξαφνικά ένα γρύλλισμα ακούγεται μέσα στο σκοτάδι και ένα πελώριο λυκόσκυλο του γερμανικού στρατού ξεπηδάει πίσω από ένα θάμνο και σταματάει μπροστά στο Γιώργο με τα σαγόνια του μισάνοιχτα και το κορμί του συσπειρωμένο έτοιμο να έφορμήσει.

Το Έλληνόπουλο δέ χάνει ούτε μια στιγμή. Τα χείλη του χαλαρώνονται και από το

στόμα του θγαίνει ένα αλλόκοτο, πολύ σιγανό σφύριγμα. Είναι ένα σφύριγμα που του τὸ εἶχε διδάξει κάποτε ένας γέρο-βοσκός και που μπορεί νὰ μεταβάλῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη σὲ ἀρνάκι ἀκόμη και τὸ πιὸ ἀγριο σκυλί.

Τὸ λυκόσκυλο κοντοστέκεται και σαλεύει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ τὸ ἐνοχλῇ ἓνα ἔντομο. "Επειτα, τὰ μέλη του χαλαρώνονται και ἡ οὐρά του χώνεται ἀνάμεσα στὰ σκέλια του, σὰν νὰ τὸν ἔχουν δεῖρει. Τέλος, πλησιάζει στὸ Γιώργο και μένει ἀσάλευτο στὸ χῶμα, μὲ τὴν κοιλιά χάμω.

Ὁ Γιώργος σκύβει, τοῦ χαϊδεύει τὸ κεφάλι και προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι, χωρὶς τὸ ζῶο νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα εἶναι μισάνοιχτη και ὁ Γιώργος, μὲ χίλιες προφυλάξεις και μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι του, μπαίνει σ' ἓνα μεγάλο φωτισμένο χώλ και στήνει τὸ αὐτί του. Ἀπὸ κάπου δεξιὰ του ἔρχεται ἓνας παράξενος ἦχος σὰν νὰ κόβουν κάτι πολὺ σκληρό, σὰν νὰ δουλεύει μιὰ ηλεκτρικὴ μηχανὴ ξυρίσματος. Προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ και διαπιστώνει ὅτι ὁ ἦχος προέρχεται ἀπὸ μιὰ σκάλα πού ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς ἓνα ὑπόγειο.

Κατεβαίνει ἀργὰ τὰ σκαλοπάτια και σταματᾷ μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, πού εἶναι κι' αὐτὴ ἀνοιχτή. Μαζὶ μὲ τὸν ἦχο, πού εἶναι τώρα πιὸ δυ-

νατός, ἀκούγονται και θογγὲς τὰ και φωνές.

— "Ὦχ! Πρόσεξε! Θὰ μοῦ κόψῃς τὸ χέρι!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Φὸν Ρούστ! Μιὰ ἄλλη φωνὴ λέει:

— Κάνε ὑπομονή! Διαφορετικά, σὲ τρία λεπτά, δὲ θὰ ἔχῃς πιὰ χέρια!

— "Ὦχ! Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι ἔτοιμο;

— "Ετοιμο! Μόνο πού θὰ πάρῃς μαζί σου και πιλότο, γιατί, στὴν κατάστασι πού εἶναι τὰ χέρια σου, δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ ὀδηγήσῃς!

Ὁ Γιώργος κυττάζει ἀπὸ τὴν πόρτα και βλέπει τὸν Πράκτορα - Ρολδί, καθισμένο μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι ἔχει ἀκουμπήσει τὰ χέρια του και δυὸ ἄντρες, σκυμμένοι ἐπάνω του, προσπαθοῦν νὰ κόψουν τὶς χειροπέδες μὲ μιὰ μικρὴ ἡλεκτρικὴ συσκευή, πού εἶναι ἓνα εἶδος σιδηροπρίονου.

Τὰ χέρια τοῦ εἶναι σὲ τόσο φριχτὴ κατάστασι, ὥστε ὁ Γιώργος λυπᾷται τὸν θανάσιμο ἀντίπαλό του. Εἶναι κατακόκκινα και τόσο πολὺ φουσκωμένα, ὥστε σὲ μερικά σημεῖα οἱ φλέβες ἔχουν σπάσει και τὸ αἷμα τρέχει πάνω στὸ τεντωμένο δέρμα!

— "Ἀχ!, κάνει ξαφνικὰ ὁ Φὸν Ρούστ.

Και ἀφίνει ἓνα στεναγμὸ ἀνοκουφίσεως. Οἱ χειροπέδες ἔχουν κοπῇ και τὰ χέρια του ἔχουν ἐλευθερωθῇ και σωθῇ ἀπὸ τὸν ἀκρωτηριασμό, ἓνα μόνο λεπτό πρὶν οἱ χειροπέδες τοῦ κόψουν τοὺς καρπούς!

— “Αχ!, ξανακάνει. Καταραμένες χειροπέδες! Λίγο ακόμη και... Ευχαριστώ, παιδιά! Τώρα, πρέπει να πάω στο αεροπλάνο.

— Στο πίσω μέρος του σπιτιού, λέει ένας από αυτούς, είναι ένα αυτοκίνητο. Θά σέ οδηγήσω εγώ εκεί. Ο πιλότος περιμένει στο αεροπλάνο και...

— Μια στιγμή!, λέει ο Γιώργος μπαίνοντας στο δωμάτιο. Έχω μερικές αντιρρήσεις αγαπητοί μου! Μου ζητήσατε πρώτα την άδεια; Τα χέρια ψηλά!

—Το ...Παιδί - Φάντασμα, τραυλίζει ο Πράκτωρ - Ρολόι με λύσσα. Όπου και να πάω ξεφυτρώνει μπροστά μου! Αχ και νάχα τα χέρια μου καλά!

Οι δυο άλλοι κατάσκοποι σηκώνουν άργα τα χέρια τους καθώς ο Γιώργος στρέφει προς το μέρος τους το πιστόλι του.

— Μπράβο, καλά παιδιά!, λέει το Έλληνόπουλο σαρκαστικά. Πηγαίνετε να κολλήσετε στον τοίχο. Θέλω να θεβαιωθώ αν έχετε κανένα όπλο έπάνω σας! Ξέρετε, τα παιδιά δεν πρέπει να παίζουν με τα πιστόλια! Γρήγορα!

Οι δυο Γερμανοί υποχωρούν προς τον τοίχο και... ξαφνικά ο ένας από αυτούς χαμηλώνει απότομα το χέρι του προς το μέσα μέρος του σασκακιού του και τραβάει ένα πιστόλι. Το στρέφει προς το μέρος του Έλληνόπουλου,

μά δεν προλαβαίνει να πιάσει τη σκανδάλη. Το πιστόλι του Παιδιού - Φάντασμα μιλάει πρώτο και ο κατάσκοπος ταξιθεύει για τον άλλο κόσμο με μια σφαίρα ανάμεσα στα φρύδια! Ο άλλος έπωφελείται από το γεγονός ότι η προσοχή του Γιώργου έχει στραφεί προς τον σύντροφό του, για να δοκιμάσει κι αυτός την τύχη του. Μά φαίνεται ότι δεν είναι καθόλου τυχερός. Καθώς το χέρι του τραβάει το πιστόλι του, ο Γιώργος γυρίζει και πιέζει τη σκανδάλη για δεύτερη φορά. Ο πράκτωρ του Χίτλερ ξεχνάει τα πάντα. Με μια σφαίρα στην καρδιά πηγαίνει να συνοδεύσει τον σύντροφό του στον άλλο κόσμο!

Ο Γιώργος γυρίζει τώρα προς το μέρος του Πράκτορος - Ρολόι.

Το θέαμα που παρουσιάζει ο αρχικατάσκοπος είναι οίκτρο. Τα χέρια του, που είναι ακόμη φουσκωμένο και ματωμένα και δύσκαμπτα, προσπαθούν να πιάσουν ένα πιστόλι που είναι πάνω στο τραπέζι, μά δεν μπορούν. Ο Γιώργος περιμένει. Περιμένει να πιάσει ο αντίπαλός του το όπλο για να πυροβολήσει. Δεν μπορεί να πυροβολήσει ενώπιόν του όσο αυτός είναι όπλος και άνικανος να αντισταθεί!

Ο Φόν Ρουστ το ξέρει αυτό και έπωφελείται. Τρέχει προς την πόρτα και τη σκάλα, φωνάζοντας:

— Δε θα πυροβολήσης,

Παιδί - Φάντασμα! Δεν μπορείς να πυροβολήσης έναν ανάπηρο, που δεν είναι σ'ε θέσι να αντίσταθ'! Δέ θα πυροβολήσης!

Πραγματικά, ο Γιώργος δεν πυροβολεί. 'Η ανθρωπιστική και υπερέφηνη ανατροφή του του το απαγορεύει αυτό.

Τρέχει όμως πίσω από τον Πράκτορα - Ρολόι, αποφασισμένος να τον φτάση και να τον αιχμαλωτίση. Φτάνει στο ισόγειο ακριβώς τη στιγμή που ο Φόν Ρούστ οδηγεί μέσα σ' ένα διάδρομο που οδηγεί στο πίσω μέρος του σπιτιού. 'Αν φτάση εκεί, θα πηδήση στο αυτοκίνητο, θα τρέξη στο αεροπλάνο, που τον περιμένει ένα ή δυο χιλιόμετρα πιο πέρα και θα φύγη! Θα ξεφύγη ένας κακούργος κι όμως ο Γιώργος δεν μπορεί να πείση τον εαυτό του ότι πρέπει να πυροβολήση. Είναι άοπλος! Καί, για την ώρα τουλάχιστον, ανάπηρος!

Δοκιμάζει να τρέξη πιο γοργά και τότε συμβαίνει κά-

τι που δίνει στον Γερμανό την ευκαιρία να ξεφύγη. Το πόδι του Γιώργου σκοντάφτει στην άκρη ενός χαλιού. Το 'Ελληνόπουλο χάνει την ισορροπία του και κυλιέται χάμω. Όταν σηκώνεται και τρέχει πάλι προς το πίσω μέρος του σπιτιού, είναι πιά πολύ αργά. 'Ακούει τη μηχανή ενός αυτοκινήτου που ξεκινάει μουγγρίζοντας και απομακρύνεται μέσα στη νύχτα!

Βγαίνει έξω και κυττάζει προς κάθε κατεύθυνσι, χωρίς όμως να μπορή να διακρίνη τίποτε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Μερικά λεπτά αργότερα, ακούγεται ο θόρυβος της μηχανής αεροπλάνου που απογειώνεται.

Ο Γιώργος σφίγει τα δόντια του και κουνάει το κεφάλι του. 'Η μονομαχία του με τον τρομερό Πράκτορα - Ρολόι δεν τελείωσε δυστυχώς άκομη. Θα συνεχιστή και ίσως, έπειδή το Παιδί - Φάντασμα δεν μπόρεσε να πυροβολήση έναν άοπλο αντίπαλο, πολλοί άνθρωποι θα χάσουν τη ζωή τους...

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

'Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΒΑΣ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΝ, Ρόδον:
Καί οι 6 τόμοι εστάλησαν με το ταχυδρομείο, στις 23.4.1960. Πιστεύω να τα έχετε ήδη λάβει. * ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΟΥΧΙΜΟΓΛΟΥ, Αθήνας: 'Η ταυτότης του ΓΚΡΕ-

ΚΟ περιέχεται στο τεύχος 10 του περιοδικού αυτού. Ευχαριστώ θερμά για τις ευχές σας. * ΝΕΛ ΣΩΝΑ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ, Λευκωσία Κύπρου: Οι 7 πρώτοι τόμοι του Μικρού 'Ηρωος έχουν εξαντληθ.

Υπάρχουν οι επόμενοι πλὴν τῶν 10, 11 καὶ 13. Κάθε τόμος κοστίζει 14 δρ. Τὰ ταχυδρομικά είναι 2 δρ. γιὰ κάθε τόμο. Χαιρετισμούς στους φίλους μας. ❖ Δ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΝ, Συδνεϋ, Αυστραλία: Παραπέμψα τον αδελφό σας εἰς τὸν ἐκδοτικό κύκλο πρὶν ἀγοράσῃ τὰ ἐν λόγω τεύχη. Ἐλπίζω νὰ ἔχη ἤδη τακτοποιηθῇ ἡ ὑπόθεσις. Τιμοκατάλογος θὰ σας στείλωμε. ❖ ΝΙΚΟ ΤΣΕΡΤΟ, Λάρισα: Ὁ τόμος θὰ σοῦ κοστίσῃ 16 δρ. μαζί μὲ τὰ ταχυδρομικά. Κανονικά πρέπει νὰ μοῦ προκαταβάλετε τὸ ποσὸν διότι ἀναγκάζομαι καὶ τὰ πληρώνω ἐγώ. ❖ ΠΑΝΑΓ. ΧΕΙΡΔΑΡΗ, Κέσκυρα: Ἡ ἐκδοσις αὐτὴ ἔχει ἐξαντληθῇ πρὸ πολλοῦ. Πιθὺν νὰ γίνῃ ἀνατύπωσις. ❖ ΦΙΛΙΠΠΟ ΚΥΡΙΑΛΛΟΝ, Πάρος, Κύπρου: Τὰ τεύχη πού ζητάς δὲν ὑπάρχουν. Περιμένετε τὴν ἀνατύπωσιν. Γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν τευχῶν ἐγὼ γράφω ὅτι χρειάζεται ἡ προκαταβολὴ τοῦ ποσοῦ. Ἔτσι ἡ παραγγελία θὰ κοστίσῃ 65 δρ. ❖ ΤΡΙΑΝ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Βόλον: Τὰ τεύχη πού ζητάς θὰ σοῦ κοστίσουν 10 δρ. Σοῦ συνιστῶ νὰ τὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸ δ.δ.λ. ὁπωσδήποτε. Ἰωάννη Λιουναρῖδη, Κ. Κωνσταντῆ 48, Βόλον. Ἔτσι θὰ εἴ-

εὐπορηθῇς γρηγορώτερα. Χαιρετισμούς στὰ παιδιά. ❖ ΤΑΚΗ ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Θεσσαλονίκη: Ἐστέλεσαν. Σας γράφω νὰ μὴ στέλνετε γραμματόσημα διότι τὰ νοήματα γίνονται. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος. ❖ ΑΛΚΗ ΠΡΑΚΛΕΙΔΗ, Πάφον, Κύπρου: Τὰ πρόσωπα εἶναι τὰ ἴδια πού ἀναφέρονται στὸ περιοδικό. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς παρέας δὲν ὑπάρχουν σήμερα. Ἰσως πρόβλεψες ὅτι συχνὰ μιλάμε γιὰ ὠρισμένους ἀπὸ τοὺς φίλους μας. ἐγὼ γιὰ μερικοὺς δὲν γίνεται κανὼν λόγος. Ὅλα αὐτὰ θὰ μαθεύουν ὅταν συμπληρωθῇ ὁ κύκλος τῆς ἐκδόσεως τοῦ δ.δ.λίου αὐτοῦ. Ὁ Μικρὸς Ἦρως εἶναι τὸ περιοδικό, πού ἀγαπήθηκε πολὺ καὶ πού θὰ μείνῃ πάντα στὴ καρδίαν τῶν παιδιῶν! Τὰ τεύχη πού ζητάτε ὑπάρχουν στὸ διδλίστωλεϊο. Ἀγγέλου Πολίτη στὴ Λευκωσία. ❖ ΕΜΜ. ΤΑΚΛΗΝ, Ἄστρο Κυνουρίας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Φωτογραφήει τῶν ἡρώων ἐξέδωσαν σὲ τεύχη δωρεάν. Λυποῦμαι ἀλλὰ ὅς ἀνταχάσθῃς νὰ ἀγοράσῃς αὐτὰ διότι ἐγὼ δὲν ἔχω ἔστω καὶ μίαν. Χαιρετισμούς στὰ παιδιά τῆς οἰαδός, καὶ νὰ τοὺς πῇς νὰ μοῦ γράψουν.

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ
Ο ΓΚΡΕΚΟ
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Ο ΖΟΡΡΟ
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Αὐτὰ εἶναι τὰ τρία ἑβδομαδιαῖα περιοδικὰ περιπετειῶν
πού διαβάζουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 7ον — Τόμος 47 — Άριθ. τεύχους 380 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22, (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέ φ. 28-983.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Σπρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Τατσοῦλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 381, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρ-
χόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ἀπίστευτα πράγματα συμβαίνουν! Ὁ Πράκτωρ - Ρολόι
ἐκδικεῖται γιὰ ὅλα ὅσα ἔχει πάθει ἀπὸ τὸ Γιῶργο! Ὅσο
γιὰ τὸ Σπίθα, βάζει ἓνα ξυπνητήρι γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ
τὴν ὥρα τῆς δράσεως, μὰ τὸ ξυπνητήρι χτυπάει πολὺ ἄρ-
γά, ὅταν πιά τὸ ἀχόρταγο παιδί δρίσκεται φάτσα μὲ
φάτσα μὲ τὸ θάνατο!

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

